

Letnik LVII

Marec 1940

Štev. 3

Vsebinska 3. številka: Naslovna slika: Franciška cerkev sv. Trojice v Slov. goricih. — Vrt Getsemani 65. — Božji dnevi 66. — Krščanska družina 69. — Sveta vera, ti si naše zdravje 70. — Čudež sv. Antona 72. — S. Marija Celina od Darovanja 75. — Sv. Janez Kapistran 76. — Franciška apostolat 78. — Kako se gibljejo tretjerodne skupščine 79. — Za streznjenje naroda. 79. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 80. — Zlata zakladnica 81. — Franciška mladina 83. — † Preč. g. Nikolaj žugelj 86. — Naše sestre 87. — Vsem župnim uradom ptujske, velikonedeljske in završke dekanije 89. — Razgled po svetu 90. — Pax et bonum 93. — In naj molijo za mrtve 95. — Nove knjige 96.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravišstvo »Cvetja« Ljubljana, Franciški samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila franciška tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940.

M a r e c

1 P	VO. PO.	Spomin sv. križev. pota.	17 N	VO.	6. postna (cvetna).
2 S		B. Neža Praška dev. ¹			S. Patricij šk.
3 N		4. postna (sredpostna).	18 P	VO. PO.	Od dneva; S. Salvator sp.
4 P	Čm.	S. Kazimir sp., S. Lucij.	19 T	VO. PO.	Od dneva; Sv. Jožef.
5 T	PO.	S. Janez Jožef sp.	20 S	VO.	Od dneva; Bb. Janez in tov.
6 S	PO.	S. Koleta d., S. Perpetua.	21 Č	VO.	Veliki četrtek.
7 Č		S. Tomaž Akv. c. uč.	22 P	VO. PO.	Veliki petek.
8 P		S. Janez od Boga sp.	23 S	VO.	Velika sobota.
9 S	PO.	S. Katarina d., S. Franč. R.	24 N	VO. PO.	Velika noč — Vstajenje.
10 N		5. postna (tiha).	25 P	VO. PO.	Velikonočni ponedeljek.
		Ss. 40 mučencev.			Marijino Oznanjenje.
11 P	Čm.	Bb. Janez in Krištof sp.	26 T	PO.	Velikonočni torek.
12 T		S. Gregorij pp. in c. uč. ²	27 S		Med osmino; S. Janez Dam.
13 S		B. Agnel sp.	28 Č	PO.	Med osmino; S. Janez Kap.
14 Č		Od dneva; Prenos S. Bonav.	29 P		Med osmino; B. Ivana vd.
15 P		Marija 7 žalosti.	30 S	PO.	Med osmino; S. Peter Reg.
16 S		Od dneva.	31 N		Bela nedelja.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

¹ Izvolitev sv. očeta Pija XII.

² Njegovo kronanje.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

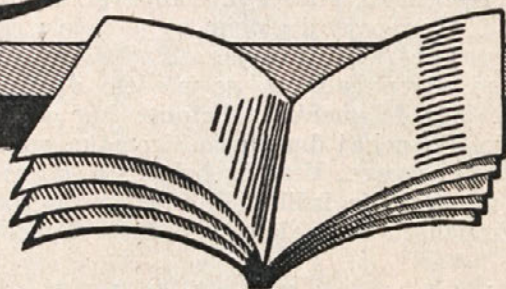
*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

SVETLO

Letnik LVII
Ljubljana

1940—III.
Marec

P. KRIZOSTOM:

Vrt Getsemani

Véliki četrtek je nocoj.
Priatelj, stopi v vrt Getsemani z menoj,
da razumel boš skrivnost trpljenja.
Gospod globoko sklonjen tu kleči,
čez obličje blede mu polzijo kapljice krvi ...
Krog njega temne sence plešejo,
v pošasti brezizrazne se spreminjajo,
pogled v prizore grozne mu odpirajo.
Zveličar v duhu sebe zre
in predokuša velikega petka bolečine vse.
Strašno poljub ga Iškarijotov žge.
Bakle, koli, hlapci in vojaki.
Besna kletev ob stopinji vsaki.
Starček Ana zapreti mu s svojo tenko roko.
Peter vase ves zaljubljen zdrknil je globoko.
Kajfa in sinedrij žejen je krvi.
Pred Pilatom tolpa vsa nahujskana kriči:
»Ne, tega nočemo, daj nam Barabo!«
Ostri biči, krona in umazani škrlat.
Na križu zapuščen umira Kristus — radi naju
tvoj in moj Pastir in Brat ...
Zdaj razumeš vso skrivnost trpljenja.
Zdaj razumeš, kje se pot svetosti vpenja.
Na Oljski gori
se tvoja in se moja
pot začanja.
O le pusti vzdihovanje,
tožbe in jadikovanje!
Kdor ljubi Kristusa — molči;
zaradi njega križ svoj nosi
in brez besed trpi.

Božji dnevi

Pred nekaj leti je vso pozornost Maribora in okolice pritegnila nase nesreča, ki se je pripetila na Pobrežju. Izkopavali so tamkaj vodnjak in ga sproti betonirali. V precejšnji globini se je začela rušiti zemlja in do pasu je zasulo delavca, ki je bil prav na dnu. Brž so začeli z reševalnimi deli, a bolj ko so ga odkopavali, bolj se je zdelo, da se zemlja ruši nanj. Utrgal se je še spodnji del mehkega betona, kar je delo otežkočilo in rešitev onemogočilo. Po nekaj dnevih so siromaka spravili iz vodnjaka, pa ne živega, ampak mrtvega. V silnih bolečinah, ko se mu je delovanje drobno obrnilo navzgor, je izdihnil in njegov nagrobni spomenik na Magdalenskem pokopališču bo še daleč v bodočnost molče govoril o težki nesreči.

Mnogokaj se je takrat govorilo in pisalo, češ, če bi šlo za bogataša, bi ga že znali rešiti, a za ubogega delavca se ni nič kaj storilo. Nek dnevnik pa je med drugim prinesel tole opombo: Bilo, kakor bilo. Dejstvo pa je, da se je nesreča pripetila v nedeljo.

Sicer mi ne pride na um, da bi izrekal sodbo nad omenjeno prigodo, a eno je res in to je kakor pribito: gospodar nedelje je Bog in Bog se ne da zasmehovati.

Naj nam bo nedelja res »ne delaj« in nedeljska maša nam bodi prva skrb. Ne pozabimo, da je ob nedeljah dolžan biti pri sveti maši vsak vernik, kateri je spolnil sedmo leto in je pri pameti ter ga ne zadržuje upravičen vzrok. To so ali dolžnosti, katere se ne morejo odložiti: varstvo otrok; skrb za bolnika, ki strežbe vsak čas potrebuje; pomoč bližnjemu v velikih stiskah: ogenj, povodenj; — ali pa velike težave: bolezen, zlasti taka, ki bi se utegnila poslabšati; zelo slaba in dolga pot.

Kdor v nedeljo po lastni krivdi sveto mašo opusti, po lastni krivdi bistven del svete maše zamudi, ali pa je v cerkvi iz drugega namena in ne zaradi svete maše, ta smrtno greši.

1.) **Četrta postna nedelja** je v sredini med prvo postno in velikonočno nedeljo. Zato ji pravimo sredpostna nedelja. Imenuje pa se tudi nedelja »Raduj se«, ker nas sveta cerkev v mašnih molitvah vzpodbuja k veselju: »Veseli se, Jeruzalem! ... Radujte in veselite se vsi, ki ste bili žalostni!« To duhovno veselje je nekak odmor v postnem času: duh in telo naj si malo odpočijeta, da bosta potem tem lažje vztrajala v pokorenju do konca postnega časa.

Nekdaj je v Rimu to nedeljo bila procesija iz cerkve sv. Janeza v Lateranu v cerkev svetega Križa in je pri tej procesiji papež nosil v roki svežo cvetlico, pozneje pa umetno narejeno zlato rožo, napolnjeno z dišavami. V spomin na to in v znak veselja še danes sv. oče ta dan slovesno blagoslovijo zlato rožo, ki jo pozneje v znak odlikovanja poklonijo kaki ženski osebi, ki je za vero in cerkev zelo zaslužna.

Evangelij četrte postne nedelje je povzet po sv. Janezu, kako je Jezus čudežno nasitil množico »kakih pet tisoč mož po številu.« Ljudje, ki so ta čudež videli, so bili zavzeti in hoteli so Jezusa »po sili vzeti, da bi ga postavili za kralja.« (Jan 6, 15.) Mislili so si pač: dobro nam bo, če bo Jezus naš kralj; brez truda in dela bomo dobili kruha in še kaj zraven. Toda Jezus se jim je umaknil in jih naslednji dan ostro pokaral:

V RIM GREMO

Slovensko tretjeredno romanje v Rim in v Assizi

Prvikrat v zgodovini slovenskega tretjega reda bi napravili letos skupno romanje v večno mesto Rim ter na grob sv. očeta Frančiška v Asiziju. Na potu iz Asiza bi se poklonili tudi velikemu čudodelniku sv. Antonu v Padovi. Prepričani smo, da se bo priglasilo toliko tretjerednikov, da nas bo lepo krdelo videl pred seboj sv. oče papež, kateremu se bomo poklonili.

Za natančne cene romanja še ne vemo, samo približno vam lahko povemo, da bo stalo za osebo med 950 din do 1000 din.

Za danes vam predlagamo sledeči spored romanja. **Romanje se vrši od 27. junija do 5. julija 1940.**

Spored:

Romanje v Rim.

(27. junija — do 5. julija.)

Romarji se odpeljejo iz Ljubljane gl. kolodvor v četrtek 27. junija ob 5 uri popoldne. V Rim prispe romarski vlak v petek 28. junija dopoldan ob 9 uri na glavni kolodvor. Od tod se odpeljemo z avtobusi v hospic sv. Marte poleg cerkve sv. Petra. Tu bo sv. maša nato zajtrk, razdelitev po sobah. Ob 1 uri kosilo nato odmor. Ob 4 uri popoldan si ogledajo romarji po skupinah 30—40 oseb, vsaka skupina ima svojega vodnika, cerkev sv. Petra: oltarje, spomenike, grob sv. Petra, kripto ali spodnjo cerkev in kupolo. Zvečer ob 7 uri večerja — nato večernice v kapeli (pete litanije). Ob 9 uri zvečer počitek.

Na praznik sv. Petra t. j. 29. junija vstanejo romarji ob 5.³⁰ min. Ob 6 uri sv. maša z obhajilom nato zajtrk. Ob 1/28 uri odhod v cerkev sv. Petra, kjer bo slovesna sv. maša sv. očeta Pija XII. Ob 1 uri kosilo nato odmor. Ob 3 uri popoldan se odpeljejo romarji iz trga sv. Petra z avtobusi v cerkev Marija Maggiore: večernice — ogled cerkve. Nato zopet z avtobusi do cerkve sv. Janeza v Lateranu, obisk sv. Stopnic, sv. Križa Jeruzalemskega, sv. Klementa, kjer je grob sv. Cirila. Zvečer ob 8 uri večerja nato počitek.

V nedeljo 30. junija: Ob 6 uri sv. maša z obhajilom nato zajtrk. Ob 8 uri se odpeljejo romarji v katakombe sv. Sebastjana, kjer bo sv. maša z ljudskim petjem, ogledovanje katakomb nato z avtobusi do sv. Cecilije, obisk njene hiše in cerkve. Ob 1 uri kosilo nato prosto. Ob 4 uri se prične ogledovanje starega Rima: Panteon, Kaptol, Kolosej, Forum romanum. Mimogrede obiščemo cerkev: Al Gesu. Ob 8 uri večerja nato počitek.

V ponedeljek 1. julija: Ob 6 uri sv. maša in obhajilo nato zajtrk. Ob 1/29 uri odidemo v Vatikanske muzeje. Ob 1 uri kosilo. Popoldan rezervirano za avdijenco pri sv. očetu. Ob 8 uri večerja nato počitek.

V torek 2. julija: Ob 1/26 uri sv. maša z obhajilom nato zajtrk. Ob 7 uri odhod z avtobusi na kolodvor. Ob 8 uri odhod iz Rima, ob 12 uri prihod v Asizi. Ker je svetišče oddaljeno 4 km od postaje, se odpeljemo z avtobusi do mesta, kjer bo kosilo. Popoldan ogled cerkve in skupna pobožnost. Ob 8 uri večerja nato počitek.

V sredo 3. julija: Ob 1/26 uri sv. maša, pridiga in obhajilo nato zajtrk. Ob 8 uri z avtobusi na kolodvor, od koder odpelje vlak ob 8.³⁰ min proti Padovi, kamor pridemo ob 5 uri popoldan. Razvrstitev po prenočiščih, ob 7 uri zvečer pobožnost v cerkvi sv. Antona Padovanskega. Ob 8 uri večerja nato počitek.

V četrtek 4. julija: Ob 6 uri sv. maša, pridiga in sv. obhajilo v cerkvi sv. Antona. Nato zajtrk. Ob 9 uri odpelje vlak proti Benetkam, kamor pridemo ob 10 uri. Ogled cerkve sv. Marka in trga nato kosilo ob 1/21 uri. Benetke zapustimo ob 3 uri popoldan in pridemo v Trst ob 6 uri zvečer. Iz Trsta odpelje vlak ob 8 uri zvečer in pridemo v Ljubljano ob polnoči.

Preskrba s hrano se prične 28. junija z zajtrkom v Rimu in se konča s kosilom v Benetkah 4. julija.

Romanju se lahko priključijo tudi taki, ki niso v tretjem redu. Priglasiti se bo treba pri voditeljih tretjega reda ali pri domačem g. župniku. Natančnejša navodila glede priglašanja bomo dali v prihodnji številki Cvetja.

O Veliki noči bomo poslali vsem voditeljem tretjega reda in vsem župnim uradom podrobna navodila za romanje. Do takrat počakajte s priglašanjem!

P. Odilo Hajšek O. F. M.

prov. komisar III. reda — Voditelj romanja.

»Ne iščete me zato, ker ste videli čudeže, ampak, ker ste jedli od hlebov in se nasitili« (Jan. 6, 26). Pokazal je s tem, da moramo in smemo pričakovati božjo pomoč le takrat, če smo se sami dovolj potrudili, če smo storili vse, kar smo storiti morali in mogli. Pokazal pa je tudi, da bo božja Previdnost že znala najti sredstev za telesno življenje, če bomo storili, kar rabi duša. Lepo pravi psalmist: »Niti v mladosti niti v starosti nisem videl, da bi bil zapuščen pravični in da bi njegovi otroci stradali« (Ps. 36).

2.) **Peta postna nedelja**, ki ji mi pomenljivo pravimo tiha nedelja. Drugi Slovani jo poimenujejo gluha ali črna nedelja. Cerkveno ime za njo je »nedelja trpljenja.« Z njo se namreč v postu začne nova doba, »čas trpljenja.« Do te nedelje ni bilo v postu še nobenega spomina na Jezusovo trpljenje. Ta dan pa prvič odmeva po cerkvah resnobna himna svetega križa in žalost cerkve ob spominu na trpečega Zveličarja se odslej do velike sobote kaže v vseh cerkvenih obredih. V znak žalosti se zagrnejo križi, kar nas spominja, kako je Jezus v trpljenju in smrti zakril svoje božanstvo. Odgrnejo se križi zopet na veliki petek javno in slovesno.

V berilu tihe nedelje je že govor o Jezusovem trpljenju, o odrešilni moči njegove rešnje krvi. »Kri Kristusa, ki je po Svetem Duhu samega sebe dal Bogu v brezmadežno daritev, bo očistila vašo vest od mrtvih del za službo božjo« (Hebr 9, 14.)

Evangelij pa nam opisuje Jezusov razgovor z judovskimi množicami. V obraz jim je vrgel, kar jim je šlo: »Vi niste iz Boga, ker božje besede ne poslušate, ... ker mene ne ljubite, ... ker mi čast jemljete, ... ker ste lažniki« (Jan 8). Niso in niso hoteli sprejeti njegovega nauka, če tudi je ves njegov nastop nedvoumno kazal, da se na njem izpolnjujejo preroke, da je on tisti, »ki mora priti.« Živel je tako, da je mogel javno postaviti vprašanje: »kdo izmed vas mi more dokazati greh?« (Jan 8, 46.) in to jih je grizlo in peklo, da ga živega niso mogli videti. Tedaj so porabili kamne, da bi jih vanj vrgli.« (Jan 8, 59.)

Ko je Jezus uvidel vso njihovo zaslepljenost, »se je skril in odšel iz templja«. Pustil jih je, da so »v grehih umrli«, ker so se spoznani resnici ustavljali in s tem gredo zoper Svetega Duha. Bog nas kaj takega varuj!

3.) **Šesta postna nedelja**, ki se z njo začne veliki teden, se imenuje cvetna nedelja. Cerkev ta dan blagoslavlja palmove vejice, butare in »presmece«, ki jih ljudje več ali manj okrasijo s prvim pomladnim cvetjem. V molitvah, s katerimi duhovnik butare blagoslavlja, cerkev prosi, naj bi blagoslovljene vejice vse one, ki jih poneso domov in jih bodo pobožno rabili, branile dušne in telesne nezgode. Ne kakor da bi mogle to same zase, ampak v zaupanju, da bo zaradi molitve svete cerkve pomagal Bog, ki je od njega ves blagoslov in vsa sreča. V mnogih krajih polagajo butare na drevesa, da bi bolj obrodila, polagajo jih na strehe hiš, da bi bile te obvarovane pred ognjem, pokladajo jih živini, da bi bila zdrava, zažigajo jih ob hudi uri.

Procesija, ki se na cvetno nedeljo z oljkami v rokah razvije okoli cerkve, spominja na Jezusov slovesni vhod v Jeruzalem. Nekdaj so to procesijo prirejali z veliko zunanjim slovesnostjo. Začetek procesije je bil v Jeruzalemu oz. na Oljski gori. Tam so se popoldne zbrale množice ljudi, ki so naprej peli himne ter so brali iz evangelija dogodbe, ki so se ob času Jezusovem na ta dan vršile, potem pa so okoli pete ure popoldne, vejice v rokah držeč šli v procesijo v mesto ter so med potjo molili in ponavljali: »Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!«

Iz Jeruzalema se je ta procesija polagoma razširila po vsej cerkvi in res žal, da so jo danes skrčili tako, da gredo za njo večinoma le duhovniki, organist in ministrantje.

Predno se procesija vrne v cerkev, se pri zaprtih vratih »kregajo«. Tako namreč pravijo ljudje obredu, ko pri zaprtih vratih — eden v cerkvi — drugi pa zunaj pojo v latinskem jeziku: »Slava, hvala, čast tebi, Kristus Kralj.« Nato tisti, ki nosi križ, s križem potrka na cerkvena vrata in tedaj se ta odpro. Spominja naj nas to, da nam je Jezus s svojo smrtjo na križu odprl vrata božjega raja.

Pri sv. maši na cvetno nedeljo se bere »Pasion«, Jezusovo trpljenje po evangeliju sv. Mateja.

Vsem sotrudnikom in
naročnikom želita vesele
velikonočne praznike
uredništvo in uprava Cvetja

4.) **Velikonočna nedelja:** praznik Gospodovega vstajenja. Žalostna bi bila velika noč, če bi jo praznovali samo na zunaj, v naši duši bi bil pa greh. Zato nas sv. cerkev vabi k sv. spovedi in nam po apostolu sv. Pavlu kliče: »Postrgajte stari kvas in obhajajte praznike ne s starim kvasom hudobije in malopridnosti, ampak z opresniki čistosti in resnice.« (I. Kor 5, 7). Velika nedelja je kraljica vseh nedelj.

5.) **Bela nedelja** ima svoje ime odtod, ker so nekdam na to nedeljo novokrščenci odlagali belo obleko, ki so jo bili prejeli na veliko soboto pri svetem krstu. Naj nas ta nedelja spominja na veliko milost sv. krsta in budi v nas odločnost, ostati zvest krstnim obljubam do konca.

Ljubljanska skupščina ima svoj mesečni shod na praznik sv. Jožefa ob 4. uri popoldne in ne na Cvetno nedeljo, kot je bilo pomotoma označeno.

Krščanska družina

Kar nič pametnega mi ni hotelo v tipke. Menda zato, ker me je zeblo. Jaz mislim, da mraz tudi domišljijo stiska, toplota pa širi. Zato sem se s pisalnim strojem bliže k peči pomaknil. Sicer me je tudi moja peč letos precej na cedilu pustila. V najhujšem mrazu ji nisem mogel več iztisniti ko 150 C., kar je pa zlasti za takega polžarja, kot sem jaz, premalo. A v njeni neposredni bližini se mi je domišljija nekoliko ogrela.

Glej, glej, mi je dejala, saj tvoja peč in družina, o kateri misliš pisati, sta si pa precej v sorodu. Obe sta po domače povedano razrukani. Ali ne vidiš, kako se ti skozi špranje ogenj vidi v peči. Preložiti bi jo bil dal, preden je pritisnila zima, pa bi ti ne bilo treba zmrzovati. Res, prav podobna ji je moderna družina. Vsa razmajana in razdrapana je. Ali bi se ne dala tudi ona kako preložiti, da bi bilo več blagodejne topline v njej, za njo samo in za njeno odjemalko celokupno človeško družbo. Obe sta tako potrebni blagodejne topline v medsebojnem sožitju.

Pa še dalje je predla ogreta domišljija: Na papirju bi ta preložitev šla in to je, kar ti hočeš. Kajti teoretično, ali kot po domače pravimo na papirju, bi rad rešil pereče in boleče družinsko vprašanje, pa ne veš, kako bi začel. Kot razrukano peč jo najprej razstavi v njene sestavne dele, te lepo osnaži in zglati, pa zopet tesneje in trdneje sestavi. Odrešilna misel je bila to zame. Načrt, ki mi je predvsem delal preglavice, je bil za celo leto in če treba še za delj gotov.

Koliko sestavnih delov, ki se imenujejo člani pa ima družina? Družina v strogem pomenu besede ima tri: moža, ženo oz. očeta in mater ter otroka. Če pravim otroka, ne otroke, s tem seveda ne mislim reči, da je družina z enim otrokom vzor-družina. Hočem le reči, da mora biti vsaj eden, sicer ne moremo govoriti o družini, ampak le o zakonskih. K družini v širšem pomenu besede pa spadajo tudi stalni posli. Svojo pozornost bomo obrnili pred vsem družini in njenim članom v ožjem pomenu besede. Kar začnimo:

Mož in žena.

Mož in žena. En košček raja je skritega v teh dveh besedah, a često tudi en košček pekla. Ne manjka mož, ne manjka žena, žal, da jih je vedno manj, ki blagoslavljaajo dan svoje poroke, blagoslavljaajo tisti: Da! Hočem! ki jim je odprl ta raj. Še manj manjka mož in žena, ah, vedno več je takih, ki objokujejo in preklinjajo dan svoje poroke in tisti usodni Da! Hočem! ki jim je odprl vrata zakonskega pekla.

Mož in žena, ki vama je ta »Da! Hočem!« prinesel košček raja, spomnita se nekoliko nazaj na tisti slovesen trenutek, ko je bil sicer boječe, a koprneče izrečen. O, morda je ta trenutek že daleč za vama. Pomlad, ki vama je cvetela na licih in se smejala na ustnih, vama je že zdavnaj odcvetela. Prvi sneg vama morda že beli glavo, življenja boj in znoj vama je razoral lica. Kajne kako vse drugačna so bila čustva ljubezni na mlado-poročni dan, kot na srebrno-, če ne celo že zlatoporočni. Mladoporočni dan je bila ta medsebojna ljubezen bolj čutna, navezana na zunanjo majniško podobo. V teku let pa se je majniško cvetje na licih osulo in nanje navezana čutna ljubezen ohladila. Na njeno mesto je stopila druga, vse duhovnejša in plemenitejša ljubezen, s katero je bila naravna pred

oltarjem cepljena. To je nadnaravna ljubezen, ki izvira iz večnega stundenca in je zato vedno mlada.

Mož in žena, ki vama je tisti usodni »Da! Hočem!« odprl vrata zakonskega pekla, spomnita se še vidva na tisti zgodovinski trenutek v vajinem življenju. Vem, ko bi bila vedela, kar danes vesta, bi bila mesto k oltarju rajši šla k čevljarju, da vama z dreto usta zašije in tako onemogoči tisti toliko objokovani in preklinjavani: »Da! Hočem!« Kajti vajino novoporočno veselje in rajanje se je le prekmalu začelo prelivati v grenko spoznanje in bridko razočaranje, kot novomašniška Glorija v Križaj ga!

Kje je še vajin srebrnoporočni, kaj šele zlatoporočni jubilej! Saj se je morda komaj svatovska muzika mladoporočnega dne dobro razjeknila, pa sta že sita drug drugega. Vidva, ki sta si še nedavno zagotavljala, da hočeta z združenimi srci, nedeljivo in neločljivo skozi življenje, dokler vaju smrt ne bo ločila, naj že kdo blagoslovi vajino zvezo ali ne, vidva, pravim, danes predstavljata dvoglavega avstrijskega orla, eden molče gleda na to, drugi na drugo stran.

Možje in žene! Odkod tu zakonski raj, tam zakonski pekel, tu ljubezen in sreča, tam sovraštvo in kletev? Morda bo eden ali drugi dejal, da odtod, ker je zakon loterija. Enemu se »urajma«, da zadene terno, drugi ne zadene nič, niti pri piki. Ne bom rekel, da ni nekaj na tem. Ni vsak za vsako, ne vsaka za vsakega. Je treba velike previdnosti, preden se kdo odloči. Zdaleka premalo se to upošteva. Vzrok je v tem, ker so zakonski kandidatje obojega spola prav takrat najbolj nespametni, ko bi morali biti najbolj pametni. Kot divji petelin so, ki takrat kadar se pojoč ženi nič ne vidi in nič ne sliši. Tako ti, prav takrat ko bi morali imeti vso trezno pamet skupaj, srce nosijo v odprti roki, pamet imajo pa doma v skrinji zaklenjeno. Kaj čuda, če se jim tako redko »urajma« ko mačka v žaklju kupujejo.

Možje in žene, ki se vam, kot vi pravite, ni »urajmalo«, ki so vam ista vrata kot nekaterim raj, pekel odprla, ne recite: »Nikar nam s svojim trpkim izpraševanjem vesti še bolj ne kuri zakonskega pekla. Pokaži nam rajši izhod iz njega! Kdor se je enkrat tako opekel kot smo se mi, ne, bo drugič več silil vanj!« Tistega izhoda, ki bi ga najbrž vi radi, vam jaz ne morem in ne smem pokazati. Že radi vas samih ne, ker bi vas skozi njega morda izpeljal iz časnega pekla v večnega. Pač pa vam lahko pokažem in tudi hočem pokazati nek drugi izhod, ki je v skladu z naravno, božjo in cerkveno postavo in tedaj ne vodi v še strašnejši pekel. Nanj boste pa do prihodnjic počakali.

P. SALEZIJ:

Sveta vera, ti si naše zdravje

Štiri vrste kristjanov bi lahko razločevali z ozirom na njihovo vero: take, ki jim je vera luč njihovega življenja in obrode bogate sadove; take, ki se udajajo mlačnosti ter jim manjka višjega poleta; take, ki se skozi celo leto valjajo v blatu greha in so zato nevredni sinovi svete Cerkve in slednjic bi mogli navesti še tiste, prav za prav nekdanje kristjane, ki so odpadli in se izneverili veri svojih očetov in zato njihovo življenje ne more biti več krščansko. Ker pa človek po naravi hoče imeti neko vero (je ne samo govoreče, smejoče se, razumno, ampak tudi verujoče bitje), zato pa si ustvari vero po okusu ali pa se uda praznim veram.

Vera po okusu ali po modi je vera v nacijo, vera v kolektiv, vera v sport (kult telesa), vera v znanost in umetnost itd. Prazne vere zname nja so pa n. pr.: strah pred številko 13, slutnja nesreče, če se podamo na pot v petek, če nas sreča ta ali oni oznanjevalec ali oznanjevalka težke usode itd. Tisti, ki jim je prava vera zamrznila, hodijo k čarovnicam po tolažbo, umetniške duše dobivajo pri cigankah utehe in nasičenja svojemu tostranskemu stremljenju (kakor n. pr.: Tolstoj i dr.), le vera, prav živa, močna in trdna, vsa čista in nesebična je redkim vodilni nagib pri njihovem delu in ustvarjanju. In vendar je sveta vera naša najboljša tovarišica in prijateljica, ki nam zvesto stoji ob strani ne samo v veselih in srečnih dneh, ampak tudi v turobnih in žalostnih časih. Ona je naše zdravje, naše sonce, naša luč in odrešenje.

Ameriški časopisi so pred leti priredili anketo v svojih listih z vprašanjem: Zakaj se držim svoje vere. In največ odgovorov se je glasilo: Zato, ker mi je v sladko tolažbo. V sladko tolažbo v vseh okoliščinah življenja. Vera torej ni opij ljudstva, ki bi je uspaval in delal neaktivno, pač pa je bodrilo za potrpežljivo prenašanje raznih težav ter za velika dejanja v lajšanju človeške bede. Kako bridko so bili vsi tisti kaznovani, ki so sv. veri očitati razne nedostatke, ki so jo imeli n. pr. za nesvobodljubno, za preveč mednarodno, premalo domovinsko, ki so ji očitati indeks, inkvizicijo in podobne stvari. Kako se vsi taki očitki pokažejo v najhujši meri tam, kjer njeni nasprotniki zadobe popolno oblast v roke. Ali si morete misliti manj svobode, kakor jo je v brezverski in boljševiski Rusiji ali si morete misliti večji internacionalizem, kakor je komiterna, ali je kje vladalo večje nasilje, kakor pod knuto brezverskih oblastnikov, proti čemur je index in inkvizicija prava pravicata malenkost?

Vzemimo samo indeks prepovedanih knjig. Z njim se razodeva dalekovidna in materinska skrb sv. Cerkve. Kaj pomaga na smrt obsojati posamezne zločince, ki so bili žrtve krivih nauk in nemoralnih spisov, ko pa kujemo v zvezde tiste, ki so pospeševali propad celih narodov! Propaganda stori veliko hudega, toda pripravna tla zanjo so ustvarili brezvestni pisatelji, opolzke kino-predstave, nedostojna obleka, sploh vse, kar je hotelo in še hoče sprostiti človeške strasti. Šele pod vidikom vsega tega moremo razumeti in ceniti odrešilni vpliv svete katoliške vere. V svoji dalekovidnosti hoče predvsem obdržati v pravih naravnih mejah človeška nagnjenja, da bi, sproščena in razdivjana, ne uničevala. Krščanska vera ni v svojem bistvu toliko svetobežna, kakor modra naprava, ki hoče, da svet ostane v mejah dostojnosti, ki svojim vernim predpisuje, kako živeti, da se bodo ohranili v dušnem in telesnem zdravju. Kdor bi obsojal cerkev, bi bil podoben nespametnemu bolniku, ki bi obsojal zdravnika in ne bi hotel ob pravem času jemati predpisana mu zdravila.

Poznam staro ženico, od vseh domačih zapuščeno, z boleznijo bridko obiskano, ki pa je kljub temu vsa vdana v voljo božjo, ker si je ohranila sveto vero. Neki hudo preizkušeni mož mi je odkrito priznal, da ne bi mogel vzdržati, če bi mu krščanstvo ne bilo v oporo. Dokler je človek zdrav in srečen, še nekako shaja brez vere, če je plitvega in omejenega razuma. Globokejši in dalekovidnejši ljudje pa tudi v mladih letih začutijo vso praznoto življenja, če ni ožarjeno od žarkov svete vere. Še bolj pa se ljudje oprijemajo vere in križa v težkih časih in bridkih udarcih usode. Vera nam je torej v vseh okoliščinah življenja v rešitev. Kaj pomaga kako drugo sredstvo, če pa odpove v najtežjih trenutkih!

Zato pa se z vsem srcem oprimimo naše svete vere. Naj nam ne bo samo prelepa teorija, ampak predvsem še dosledna praksa. O kako vse

drugačni bi bili odnosi med posamezniki, med sosedi in državami, če bi vsi bili vseskozi prežeti krščanstva in bi se ravnali po njegovih načelih pravičnosti in ljubezni! Kako vse bolj zdravo bi bilo človeštvo, če bi živelo čisto in bogoljubno, kakor uči sveta vera! Kako bi narod številčno normalno rastel in se harmonično razvijal in ne bi trebalo posebnih državnih predpisov za narodovo zdravje! Toda premnogi nočejo spoznati obiskanja Gospodovega, kakor ni hotel nekdanj Jeruzalem ter je moral občutiti na sebi vso težo božjega maščevanja. Ne daj, o Bog, da bi bilo kaj takega potrebno za celotno človeštvo! Naj pride prej k spoznanju, dokler še ni prepozno. Lepo je brati, kako so n. pr. francoski vojaki in častniki s fronte pozivali k vrnitvi k Bogu in rotili časnike, naj prinašajo tudi kaj duhovnega čtiva; ravno tako je tolažilno, da spregledujejo francoski učitelji in hočejo Boga nazaj v šole, itd. Taki klici bi se morali še bolj posplošiti in ljudstvo zbuditi iz lahkomiselnosti, da bi spoznali, kako resnično je propast ali rast narodov odvisna od tega, ali jim je vera deveta briga ali pa se v vsem javnem in zasebnem življenju ravna dosledno po njej in po njenih načelih. Če bi krščanstvo vseskozi prešinjalo vsaj katoliške narode, bi bilo drugače na svetu. Pa se zgodi, da kak naš katoliški sosed zahteva »pravico« zase ali za koga drugega, sam pa, ne da bi ga pekla njegova »krščanska« vest, tlači in svoje kremplje zasaja v tujo zemljo. Kje je tukaj krščanska doslednost! Sama hinavščina in neodkritost!

Zato pa naj bo naša vera res življenje našega življenja, naj prevzame tako posameznike, kakor cele narode in naj pripomore k pravičnim medsebojnim odnosom! Družba, večja ali manjša, ne bo prej boljša, dokler ne bodo boljši vsi posamezniki. Zavedajmo se tega ter sedaj v postnem času z velikonočno spovedjo naredimo odločilni korak k doslednemu in vseskozi praktičnemu krščanstvu. »Vera brez dobrih del je mrtva«, naj nam vedno zveni v naših ušesih. Nič naj nas bolj ne skrbi kakor to, da bo vera v nas po dobrih delih res vedno živa. Tedaj bo tudi ostala zdravje naše in naša moč, kar hoče biti. Brez nje drvimo naglo v prepad in naj nas »napredni« nasprotniki še tako močno zagotavljajo o nasprotnem. Imejmo pred očmi, da nas svetovni dogodki vedno bolj potrjujejo v krščanski resnici ter bodimo uverjeni, da smo na pravi poti.

ENID DINNIS — K. R.:

Čudež sv. Antona

Vsa vas je hlepela po novicah in zdaj je imela za kaj, ko se je razvedelo, da je Klanškovi Meti izginil otrok. Ljubko dete je imelo komaj nekaj tednov in je bilo krščeno na zelo krščansko ime Anton, brž ko so ga mogli prinesiti v zelo oddaljeno cerkev. Meti se je dete rodilo ravno o polnoči in tedaj človek ne more biti nikoli dovolj previden. Župniku Koblarju tega niso hoteli razlagati, ker je ta hlastno popadel vsako ljudsko vražo. Prej je župnikoval v mestu in vrhu tega je več let študiral v tujini!

Razume se, da je bila uboga Meta vsa iz sebe, ko se je vrnila z njive, kjer je ogrebala krompir, v kočjo in našla zibko prazno in nikjer nobenega znaka, kaj se je zgodilo z otrokom. Vsi so jo po najboljših močeh skušali tolažiti. Stara žensčina Urša (ki je bila navsezadnje dovolj stara, da ni znala bolje) je igrala vlogo tolažiteljev svetopisemskega Joba, ko je rekla,

da če so otroka vzele divje deklice, naj bo Meta hvaležna, da niso na njegovem mestu pustile kakega spačka.

Staro Uršo je župnik krepko oštel, ko je to zvedel. Ljudje niso župniku Koblarju nikoli omenili divjih deklic. Saj je bil župnik pisal ce'le strani v časopise, da bi dokazal, da so govorice o ljudski veri v divje deklice le izmišljotina so' zavih tujcev. In zato ni bilo prav, da je stara Urša hotela moža tako temeljite učenosti postaviti na laž.

Sv. Anton z božjim Detetom

Sosedova Rezika je bila edina, ki je z neutrušenim jokom in z od bolečine strtim srcem pokazala pravo sočutje — ne drugače kot otrokova mati, — zakaj Rezika je imela malega Tončka zelo rada. Njegovi drobni prstki so se njenih tesneje oklepali kot prstki njenih lastnih bratcov in sestic. Reziki se je bilo treba zahvaliti za predlog, da naj dobi dete ime po svetem Antonu. Sicer pa je res, da tudi nikomur drugemu ni prišlo na misel, da bi se zaradi Metinega deteta ravno toliko žalostil kot zaradi izgubljene denarnice ali ključa.

Rezika je bila bistrega duha za svojih devet let. Nekaj je treba napraviti razen opravljanja molitve, je prepričano čutila. Na dlani je bilo, da je najbolje iti na božjo pot. Božja pot je opravljanje molitve v dejanju in Rezika je imela smisel za dejanja. Tri ure daleč je stal frančiškanski samostan z oltarjem svetega Antona. Najumljiveje je bilo poromati tja in svetemu Antonu natančno razložiti, kaj se je bilo zgodilo. To je bilo težavno započetje, a Rezika se za to ni zmenila. Male bose noge so ji bile dovolj vajene težke hoje. Na pot se je odpravila čisto sama; ona ni bila otrok tiste vrste, ki vabi s seboj

tovariše in tovarišice. Triurna hoja skozi močvirje je bila zelo samotna. Rezika je bila odšla od doma popoldne, potem ko je bila materi pomagala pri pomivanju, in ko je v veliki samostanski cerkvi padla na kolena, je bila mala deklica vsa izmučena. Razložila je svetemu Antonu — njemu in njegovemu Detetu, — da so divje deklice ugrabile Metino dete in da ga je treba kakor koli dobiti nazaj.

Sveti Anton se je ljubeznivo ozrl na svojo varovanko, ko je vrgla dinar v skrinjico za »Kruh svetega Antona«, dasi revni podpiranci gotovo niso bili ubožnejši od Rezikinih staršev. Toda zadeva je bila zelo nujna in Metino dete je bilo treba najti.

Rezika se je vračala domov zadovoljna sama s seboj. Pot domov je bila dolga, a kaj zato, saj se je splačalo. Svetemu Antonu je bila

vse natačno razložila in mu dala dinar za njegove uboge varovance. Mnogo več je imela zadoščenja, kakor če bi bila ostala doma in molila. Ljudje, ki so bili mnogo bolj odrasli kot Rezika, so prav tako čutili v vseh časih Cerkve.

Romarica je bila že nemara na polovici pota domov, ko je vprav na križišču srečala — koga drugega kot Ančko, gospodinjo župnika Koblarja. Ančka jo je začela izpraševati. Kaj dela otrok čisto sam na cesti, ki drži preko močvirja? Rezika ji je povedala. Toda — joj! Preden je prišla do polovice, jo je Ančka pretrgala in jezno zamahnila z rokami.

»In svetemu Antonu si šla pripovedovat o divjih deklicah!« je kričala. »Njemu, ki je svetnik, in župnik nam je povedal, da ne smemo verovati v divje deklice, ker je to ravno tako, kakor prerokovanje z roko prazna vera! Sveti Anton sedaj gotovo ne bo hotel imeti opravka z Meto in njenim otrokom. Več si storila slabega kot dobrega«, je končala, »Bog ti pomagaj!«

Ančkina jeza je prestrašila Rezikino srce. Kaj je bila storila? Joj, kaj je bila storila?

Vseda se je na robu ceste. Ančka je nadaljevala svojo pot po cesti na levo; šla je obiskat svojo mater v bližnjo vas.

Rezika je sedela, dokler ni Ančke izgubila izpred oči. Nato je vstala in si rekla:

»Précej se vrnem in mu povem, da to sploh niso bile divje deklice.«

Takoj se je obrnila na svojih utrujenih petah in ubrala spet prejšnjo pot.

Bila je strašno dolga pot nazaj k sv. Antonu in kako bo šele strašno dolga pot domov! Toda Metino dete je treba na vsak način najti in ona je storila več slabega kot dobrega.

Sveti Anton je od zelo opotekajoče se in izmučene Rezike prejel prošnjo za odpuščanje, ker mu je bila omenila divje deklice. »Ne smeš se srditi na Meto«, je rekla Rezika, »zakaj tega sem čisto samo jaz kriva. Župnik pravi, da ni divjih deklic, in divje deklice so zelo hudobne, toda saj mi boš spregledal, sveti Anton, kajne?«

Ali se more kak svetnik upirati taki prošnji?

Pot domov je bila zelo utrudljiva in začelo je postajati pozno. Sonce se je že spuščalo za gore. Rezika je imela noge zelo ranjene in je bila silno zaspana. Mehko močvirje je zapeljivo zrlo nanjo. Tu in tam so ležali veliki kamni, za katerimi se je mogel človek zviti in počiti. Ne za dolgo, ker bo kmau temno, a samo za nekaj časa. Zaspali pa ne sme. Lahko bi se zbudila, ko bi bila že noč, in divje deklice bi prišle. Raje bom molila k svetemu Antonu, da jo brani pred divjimi deklicami. Toda saj ne bo hotel, če ne verjame vanje, ko je svetnik. Če je res tako užaljen kot je Ančka rekla, da je? Rada bi vedela. In ko je tako premišljevala, je zaspala.

Ko se je zbudila, je mrak izginjal v noč in neka živa stvar, katere kričanje jo je bilo prebudilo, je ležala poleg nje.

(Konec v prihodnji številki.)

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

S. Marija Celina — Klarisa

Občestvo svetnikov je odsev neskončne lepote in popolnosti božje; vsaka svetniška osebnosti odseva — kot rože, rastoče iz iste zemlje raznovrstne odtenke barv — le del te lepote in popolnosti božje. Zato je v njih vkljub medsebojni podobnosti toliko svojstvenih potez, da moremo govoriti o enkratnosti vsakega svetniškega pojava. S. Marija Celina je v vrsti onih izvoljenec, ki jih gledamo kot spomin večne mladosti: komaj 19 letna dokonča svoj dobri boj na zemlji in se ko težki žitni klas skloni med dlani božje. Skoraj ne moremo govoriti o velikih, izrednih dogodkih v tem kratkem razdobju, ki mine kakor opojni vonj rože, ki ga za hip prinese veter iz daljave. Njeno življenje je povest o dušici.

Povest o dušici.

Povest o dušici pa se glasi: Nekoč pride pred nebeška vrata majhna, nepoznana duša, ki na svetu ni pretrpela nobenega truda, pretočila nikoli nobene solze, je nikdar ni zadela nesreča in nikoli ni storila kaj izrednega, in stopi naravnost v nebesa. Dobri Bog ji odkaže zelo odlično mesto, tako, da se zasliši v družbi svetnikov šepetanje. Vsi pogledajo angela varuha, ki je pripeljal to dušico. Angel se prikloni pred Bogom in prejme dovojenje, da spregovori in z njegovih ustnih vzplavajo s šelestom, tišjim od metuljevih kril, besede, ki jih sliši celo nebo: Ta duša je vsak dan s hvaležnostjo sprejemala svoj delež sonca in sence in prahu ter ni nikdar v ničemer ugovarjala, kar bi žalilo Boga.

Ta povest je življenje sestre Marije Celine, kakor je rekla sijočih oči sama, ko je slišala legendo: »Jaz bom ta dušica!« V njenem tihem življenju je sicer mnogo žalosti in posvečujočega trpljenja, a tudi veliko dobrote, neomajno zvestega izpolnjevanja najmanjših dolžnosti in čudovite ljubezni do Frančiškove gospe revščine. Posebno ljubeznivo pa nam jo približa to, da je večina milosti po njeni priprošnji združenih z vonjem po kadi'u ali cveticah, ki izhaja z njenih relikvij, sličic in celo življenjepisov. Kakor bi ji hotel povrniti Gospod prav po besedah njene velike obljube: »Hočem postati vijolica ponižnosti, vrtnica ljubezni in ilija čistosti — za Jezusa!«

Ta ljubki vonj, ki se je razširil prvič nekaj dni pred njeno smrtjo v domačem samostanu in se še danes bogato razsipa povsod, ji je dal ime

»svetnica vonjav«. To ime je potrdila tudi sama, ko se je prikazala neki klarisi, ki je bila na njeno priprošnje čudovito ozdravljena.

Mogoče se bo kedo začudil ob tem izrazu, morda mislil: to je posnemanje imena »svetnice rož«, sv. Male Terezije, ki jo že precej časa poznamo. Nič takega! Če že ni dovolj glasen zagovor čudoviti pojav vonja sam, je treba vedeti, da bi bila ta domneva o posnemanju tudi časovno napačna, ker ne poznamo časovnega redosleda. Umrla je s. Marija Celina 30. maja 1897. l., torej ravno tri mesece pred sv. Malo Terezijo, reke! bi — kakor usahne vonj pred rožo, in ime »svetnica vonjav« se pojavi že v prvem življenjepis, ki je izšel eno leto po njeni smrti. Obe svetnici sta umrli v tako kratkem razdobju in tako daleč vsaksebi, da ne moremo govoriti o medsebojnem vplivu. Mogli bi preje občudovati božjo ljubeznivost, ki se trudi na tako nežen, ljubeč način priti do človeškega srca.

Vendar se sorodnosti imen pridružuje podobnost njunega življenja. Obe sta rasti v istem času na francoski zemlji, sv. Mala Terezija v Lisieux, štiri leta mlajša s. Marija Celina v bordoški pokrajini v južni Franciji. V obeh isto skrivnostno kopnjenje za samostanom že izza otroških let — komaj petnajstletna, prosi s. Marija Celina, takrat še Ivana Germana Kastangova, da bi jo sprejeli v samostan klaris! Obe sta doživeli toliko ovir pred vstopom v redovno življenje in končno skoraj ob istem času umrli v polni mladosti za isto boleznijo; in ta podobnost se le še nadaljuje in stopnjuje, ko iz nebes razsipati milosti, združene s cvetnimi listi in vonjem rož.

(Nadaljevanje.)

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

(28. marec)

Sv. Janez Kapistran

spoznavalec prvega reda

Sinovi sv. Frančiška Asiškega ne prihajajo samo z oljko miru, ampak znajo nositi tudi bojne zastave. To so vsemu svetu pokazali kapucini Lovrenc Brindiški in Marko iz Aviana, ki sta popolnoma premagala Turke, kakor tudi Joahim Haspinger, ki je šel na vojsko zoper Napoleona; to so pokazali tudi frančiškani Jakob iz Marke, Albert iz Sarteana in naš Janez Kapistran, ki so postali groza vseh Turkov. — Janez Kapistran je bil sin nemških staršev. Rodil se je leta 1385. v napolitanskem mestecu Kapistrano in postal po končanih študijah advokat v Neaplju, vendar pa je moral zaradi natančnega izvrševanja svojega poklica v ječo. V tej hudi stiski se mu je prikazal neki frančiškan, najbrže sam sveti Frančišek in ga nagovarjal, naj zapusti ničemurni svet in stopi v njegov red. »Na to nisem nikoli pomislil«, je dejal Janez, »če pa Bog želi, bom to storil.« In res je stopil v red leta 1416. Pod vodstvom svetega Bernardina Sienskega je dosegel visoko stopnjo v modrosti in čednosti. Že kot diakon je nastopil kot drugi Elija in pridigal često pred petdeset, osemdeset, da, pred sto tisoč ljudmi s tako močjo milosti, da so se izpreobračali najbolj zakrknje-

ni grešniki. Za časa papežev Martina V., Evgena IV., Nikolaja V. in Kalista III. je bil apostolski legat v Italiji in Siciliji, da bi uničil krivoversko sekto fratičelov. Zadnjih pet let svojega življenja je deloval v Nemčiji. Na željo cesarja Friderika III. ga je poslal papež proti husitom. Tako je prepotoval Kranjsko, Štajersko, Češko in Slovaško, Šlezijo, Bavarsko in Turingijo, nato pa Poljsko, Sedmograško in Rusijo. Čudoviti čudeži so podpirali njegovo besedo: ozdravljaj je bolne, obujal mrtve, spreobračal krivoverce in pridobival na stotine mladeničev za frančiškanski red. Nato se je odpravil nad Turke, ki so leta 1453. zavzeli Carigrad in skušali podjarmiti vso krščansko Evropo. Turki so pravkar oblegali Beograd na ogrski meji. Pater Janez Kapistran je nabral po Nemčiji in Ogrski krščanska krdela. Z zaupanjem na ime Jezusovo, z zastavo, na kateri je bilo narisano Ime Jezus, in z bojnim klicem: »Jezus in Marija« je na čelu krščanske vojske napadel sovražnika. Čeprav je bil polmesec desetkrat močnejši od križa, se je vendar moral umakniti. Krščanski zapad je bil rešen. Z zmago pri Beogradu leta 1456. je naš svetnik slavno končal svoje življenje in delovanje. Istega leta je umrl v samostanu Ilok. Papež Aleksander VIII. je tega apostola in junaka vpisal v seznam svetnikov.

Premišljevanje: O življenjskem boju

1. **Življenje je boj.** Že očak Job je tožil: »Vojska je življenje človeka na zemlji.« (Job 7, 1). In božji Učenik je odkrito povedal: »Nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč.« (Mt 10, 34.) Sveti Janez Kapistran se je zvesto bojeval. Tako se moramo boriti mi vsi s Kristusovim mečem, to je z njegovim naukom, z njegovim zakladom milosti, z njegovim zaslužanjem in z njegovimi obljubami. Bojevati se moramo zoper svet in njegova načela, ki hočejo pogubiti našo dušo. — Vedno se spominjaj besed: »Priateljstvo s svetom je sovraštvo do Boga.« (Jak 4, 4.)

2. **Boriti se moramo zoper ljudi in zoper samega sebe.** Večkrat nam naši najbližji delajo največ težav. Resničen je pregovor: »Največji sovražniki človeka so njegovi domači!« Mi se jim pa moramo upreti, kakor hitro nasprotujejo zveličanju naše duše. Zakaj Gospod pravi: »Kdor ljubi očeta in mater bolj ko mene, ni mene vreden.« (Mt 10, 36.) Najhujši sovražnik pa si ti samemu sebi. Če se ne bojuješ zoper svoja slaba nagnjenja, se boš pogubil. — Ne drži torej rok navzkrižem!

3. **Boriti se moramo zoper hudega duha.** On hodi okoli »kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl«. (I. Petr 5, 8.) Večkrat naščuva nad nas slabe ljudi, večkrat nas spodbuja k maščevanju, k ošabnosti, k lakomnosti, k neusmiljenosti, k nečistosti. Bojuj se zoper njega z bojnim klicem svetega Janeza Kapistrana: »Jezus in Marija!« — Ne bodi nikoli suženj satanov!

Cerkvena molitev

Molimo. Bog, ki si svojo Cerkev z zaslužanjem in naukom svetega Janeza Kapistrana čudovito povzdignil in pod njegovim vodstvom popeljal svoje verne z močjo presvetega Imena Jezusovega do zmage nad hudobnim tiranom: prosimo, milostno nam podeli, da bomo po njegovi priprošnji premagali svoje sovražnike na zemlji in si tako zaslužili plačilo v nebesih. Po istem Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Francišškanski apostolat

To je razvidno iz vseh navedb življenjepiscev o pridigarskem delu Franciška in njegovih učencev. Trije tovariši poročajo, da je svetnik pri svojih prvih misijonskih poskusih »hodil po mestih in vaseh in spodbujal vse ljudi, naj se boje Boga in ga ljubijo ter naj delajo pokoro za svoje grehe«. Njegovi učenci so storili isto po navodilu, s katerim jih je njih mojster razposlal. »Kajti«, tako je dejal, »manjši bratje so bili v tem času zato od Boga poslani, da bi tistim, ki so bili obdani od noči greha, pokazali pot luči. Premislimo dobro, preljubi bratje, poklic, h kateremu nas je Bog poslal, ne samo radi našega zveličanja, ampak za blagor mnogih, da gremo po svetu in bolj z zgledom, kakor z besedo druge spodbujamo, naj delajo pokoro in naj pazijo na božje zapovedi.« Tomaž Čelanski prav tako povdarja, da je imela spokorna pridiga Franciška predvsem namen, spreobrniti in zboljšati življenje poslušavcev, s tem, da je grajala vse grehe in presunila vse grešnike in pri vseh slojih prebivalstva povzročila popolno spremembo mišljenja in življenja.

S tem se krijejo osnutki govorov, ki so nam ohranjeni od Franciška, njegov »pouk« na vse kristjane, podatki o govorih, ki jih je imel v Greču ob priliki volčje nadloge, pri takoiimenovanem kapiteljnu šotorov pri porciunkuli (1221.) in pri sporu plemiških družin v Boloniji (1222.), kakor tudi temeljne misli nagovorov, ki jih je polagal na jezik nekemu preprostemu in nekemu učenemu bratu ob priliki nekega navideznega splošnega zborovanja vseh redovnikov sveta. Še bolj pomemben pa je nagovor, ki ga je svetnik sprejel v vodilo iz leta 1221. in katerega smo že preje navedli. Ta kaže, da je pod besedo »spokorno pridiga« prav to razumel, kar mi običajno izražamo z izrazom: *n r a v n o s t n a p r i d i g a*. V soglasju s tem opisuje Francišek v vodilu iz leta 1223. običajno vsebino francišškanske pridige takole: »Svarim in opominjam pa brate, da naj bodo v pridigah, katere imajo, besede dobro preudarjene in dostojne v korist in spodbujanje ljudstva, in naj jim oznanjajo grehe in čednosti, kazen in slavo s kratkimi besedami, ker kratkih besedi je bil Gospod na zemlji.«

Pridiga torej, ki jo je dovolil Inocencij III. (1209.) in ki jo je imel Francišek ter najstarejši rod njegovih bratov, je bila očitno zgolj *n r a v n o s t n a p r i d i g a* v nasprotju s *svetopisemsko pridigo*, ki je na podlagi navdihnjenega besedila imela za vsebino *nravno in versko vsebino* iz razodetja in se je zato kratkomalo imenovala *verska pridiga*.

Da je pa bila spočetka manjšim bratom naročena spokorna ali *nravnostna pridiga*, ne pa *svetopisemska* ali *verska pridiga*, postane še bolj jasno z ozirom na običajno cerkveno pravo, ki je bilo tedaj glede ljudskih pridigarjev že uveljavljeno. Kadarkoli je, namreč laikom, oziroma neizobraženim klerikom, bilo dano dovoljenje pridiganja, je bila vedno *nravstvena pridiga*. Svetopisemska je bila stvar izobraženega duhovništva. Ljudski pridigar Peter Valdes je obenem s svojimi privrženci prišel v prepir z lijonskim nadškofom, ker se je predrznil ukvarjati z razlaganjem sv. pisma in svetopisemsko pridigo. Lombardskim humilijatom je bilo leta 1201. od Inocenca III. dano dovoljenje za *nravnostne pridige* z izrecno prepovedjo pridigati o verskih resnicah in zakramentih, to se pravi o dogmatičnih resnicah.

Šele »Katoliški ubožci« so se leta 1208. uspešno potegovali za versko pridigo z izrecno utemeljitvijo, da so člani njihove družbe skoraj vsi kleriki in sicer izobraženi kleriki. Dve leti kasneje so iz istega razloga tudi zopet združeni Lombardi dobili dovoljenje za versko pridigo.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Maribor. — **Letno poročilo.** Vsako prvo nedeljo v mesecu smo imeli shode, ki so bili zelo dobro obiskani, čeprav nimamo kontrolnih listkov, ker zaenkrat še drug drugemu zaupamo. Seveda imamo tudi nekaj orumenelga listja med člani, ki je začelo odpadati, ko niso več prihajali k shodom. Kdor zanemarja shode, tudi v spolnjevanju drugih dolžnosti ni goreč in zato ne spada med elito v župniji.

Obljube je naredilo 30 novincev, sprejetih je bilo 21 kandidatov; zadnjih je manj kot druga leta, bodo pa ti kleno zrno.

Umrlo je 30 članov, trije izven Maribora.

Podpirali smo redno 56 revnih članov z darovi, ki smo jih zbirali pri mesečnih shodih in ki so nam jih naklonili pokojniki v oporokah. V denarju, obleki in živilih smo razdeli okrog 10000 dinarjev.

Za misijone smo zbrali 3159 din, za Armado Sv. Križa pa 1181 din; posamezne zbirke smo objavili v Cvetju.

Cvetja imamo naročenega dobrih 300 izvodov, petnajst izvodov so dobrotniki plačali za revne člane.

Jubilant se je letos oglasil samo eden, zato nismo priredili proslave, kakor zadnja leta; bomo pa jubilej toliko bolj počastili s prihodnjimi jubilanti.

V ostalem smo skromni, tihi, a ko je treba, se tudi izkažemo, tako smo zelo goreči pri vsakoletnih duhovnih vajah v postu, tabora v Ptujju smo se udeležili v častnem številu in v baziliki nas je največ pri obhajilni mizi in pridigah.

Novo leto smo začeli s tem, da smo starega človeka v sebi žrtvovali staremu letu in da smo naredili nove odločne sklepe za popolno prerodenje v duhu Frančiškovem.

Kranj. Izgubili smo svojega dosedanjega voditelja naše skupščine preč. g. Pečka, ki je bil imenovan za župnika v Pečah. Zelo smo mu hvaležni za vso skrb, ki jo je imel z nami. Zdaj pa smo dobili drugega voditelja in sicer v osebi g. dekana M. Škrbca. Mesečne shode imamo redno in sicer v cerkvi sv. Rožnega venca. Ne smemo reči, da bi naši tretjeredniki spali, ali vendar se nam zdi, da smo se mogočno prebudili, ko je prišel med nas p. vizitator iz Ljubljane. Zdelo se nam je, da je vrgel med nas gorečo bakljo novega navdušenja za Frančiškove ideje. Kar ponosni smo, da smo otroci velikega asiškega očeta.

Za streznjenje naroda

Pozornost našo zdaj vlečejo nase predvsem veliki svetovni dogodki. Ne smemo pa zaradi tega z vidika izgubljeni naših domačih kričečih potreb.

Nastopili so dnevi, ko se odloča usoda narodov. Samo telesno in duševno krepki narodi bodo prestali stisko časov. Ali je naš narod med temi?

Že dolga desetletja mu pije srčno kri alkoholizem. A pijanski izgrede ob vpoklicu našega moštva k orožnim vajam in letošnje splošno pijančevanje ob uporabi sadja za kuhanje žganja nas spet glasneje kličejo na delo za treznost. Statistike pa nam kažejo, da alkoholizem zastruplja naš narod v zarodu in gloda njegove življenske korenine. Surovost in nenravnost naraščata, najbolj glasno pa nas kličejo številni uboji v pijanosti, da vendar nekaj storimo zoper alkoholizem.

Iz teh vzrokov se je znova oživila treznostna organizacija v obliki »Društva treznosti« v Ljubljani. Društvo bo zbiralo zdržnike in treznike, ki naj s svojim zgledom in propagando vse povsod širijo smisel za treznost.

Svojo skrb bo posvečalo po možnosti tudi alkoholikom-bolnikom in njih družinam — takih alkoholikov je v Sloveniji okoli 10.000 — in vsem, ki trpe vsled alkoholizma.

Obrnilo pa se bo tudi na vzgojitelje, da bi pomagali vzgajati mladino za treznost. Obenem pa tudi na vse druge kroge ki so poklicani pri tem delu sodelovati, da bi se spet začelo na vsej črti in z vsemi močmi načrtno in vztrajno delo za streznjenje naroda.

Sedež ima društvo v Karitativni pisarni v Ljubljani, Marijanišče. Tam se sprejemajo vsi dopisi in dajejo vsa pojasnila.

Treznostni teden. Po sklepu kongresa KK se bo — po zgledu nekaterih drugih dežel — tudi pri nas obhajal treznostni teden. In sicer od 10. — 17. marca, to je od tihe do cvetne nedelje. V tem tednu naj bi se ljudje, bolj kakor sicer, vzdrževali pijače, tobaka in drugih užitkov; kar pri tem prihranijo, pa darovali siromakom ali v druge dobre namene. To premagovanje naj bi bilo v zadoščenje za grehe, s katerimi drugi ljudje žalijo Boga z nezmernim uživanjem — Več se bo povedalo v cerkvi.

P. EVSTAHIJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Odhod v večnost.

Ko je bil brat Salvator zanesljivo prepričan o bližnji smrti in mu je bil razodet tudi dan odhoda v večnost, ga je prevzelo tako veliko veselje, da je pohitel v cerkev in pokleknil pred podobo ljube rajske Gospé. Več kakor tri ure je ostal v molitvi, dvignjen od tal.*) Nato je pa prišel jokati in peti. Zapel je ter se razjokal od blaženosti, nepremično je imel svoje oči uprte na oltar ter je vzklikal: »Ah, Jezus — Marija! oh, jaz nisem vreden tolike sreče, nisem vreden tako velike blaženosti!«

Neka pobožna gospa iz mesta Kaljariá (Cagliari), Izabela Murla po imenu, je prišla k njemu, da bi prejela nasvete glede pobožnosti, in sicer deset dni pred svetnikovo smrtjo. V zaupnem pogovoru je zvedela za dan njegove smrti. — »Brat Salvator«, — mu je bila dejala — »še nikoli nisem videla naslikane na Vašem obrazu tolike blaženosti kakor danes! ...«

»Ali ne veste, da sem povabljen venkaj na veliko slovesnost ženitnine?« — »Na ženitnino?! In kam neki?« — — »V hišo nekega velikega

*) Bil je zamaknjen v Boga. — Op. prev.

Gospoda.« — Ali bo ta ženitnina kmalu?« — »Da, kmalu. Na dan pred praznikom svetega Jožefa.« — »Ali pojdete Vi sami tja?« — »Sam pojdem, toda kmalu jih pride sedem drugih za menoj.« —

Bolezen je bila v resnici zelo hitra. Zbolel je nekako enajstega ali dvanajstega marca leta 1567. Brata Salvatorja je zgrabila mrzlica, obenem je pa začutil bolečine v prsni strani. Hotel je ponoviti vesoljno spoved o vsem svojem življenju, nato je pa poprosil, da so mu prines'i sveto Popotnico. Prejel jo je in tudi sv. maziljenje. Da bi pa poklicali zdravnika, je odklonil kakor nekaj nepotrebnega.

Ni mogoče popisati ganjenosti ljudstva v mestu, ko se je zvedelo, da je sveti brat laik pričel svoji smrtni boj. Najvišje mestne osebnosti, med prvimi nadškof monsignor Anton Parraghes in kraljevi namestnik gospod Alvaro de Madrigal, so se vrstili mimo njegovega preprostega ležišča, sklanjali so se nad njim, poljubljali njegovo redovno obleko ter priporočali mesto in sebe njegovim molitvam. »Jezus — Marija! Da, to bom storil, to bom storil!« —

Pritiskal je na prsi križ s podobo križanega Zvečarja in ponavljal Jezusu: »Sprejmi me, o Gospod, med služabnike Svoje hiše, ter mi odpusti; odpusti mi, da Ti nisem služil kakor bi bil moral, kakor bi bilo pravično, da bi Ti bil služil: nisem sprejel, nisem cenil zadosti neizmernih dobrot Tvoje ljubezni!« —

Njegove ustnice se nikoli niso navečale svetih imen Jezusovega in Marijinega tiho izrekati; proti koncu se je pa brat Salvator obrnil k Stvarniku s poslednjim vzdihljajem: »V Tvoje roke, o Gospod, izročim svojo dušo!« Njegov odhod v večnost je bil jasen in svetel: iz pregnanstva v domovino. Bila je ura večernic na vigilijo svetega Jožefa, v petek, dne 18. marca 1567. Brat Salvator je imel šele 47 let starosti.

Upravnikovo godrnjanje pomaga.

Neki dober mož iz Savinjske doline je premišljeval upravičeno godrnjanje upravnika Cvetja v zadnji številki. Zasmilil se mu je in je poslal 250 dinarjev kot majhno nadomestilo za one brezvestne naše naročnike, ki so letos list odpovedali, pa ga še za lansko leto niso plačali. Naš upravnik se zdaj že malo lepše drži, tako dobro ga je požrtvovalni Savinjecan potolažil, ali nasmeh mu še noče na ustnice ob misli, kako so nekateri ljudje na tem muhastem svetu brezvestni. Morda ga bo še kdo skušal na enak način potolažiti!

LOVRO HAFNER:

Zlata zakladnica

V kraljevskih palačah je zlata zakladnica skrbno zaklenjena in dobro zastražena. Le malokdo ima priliko, da si ogleda njene dragocenosti in njen zlati sijaj.

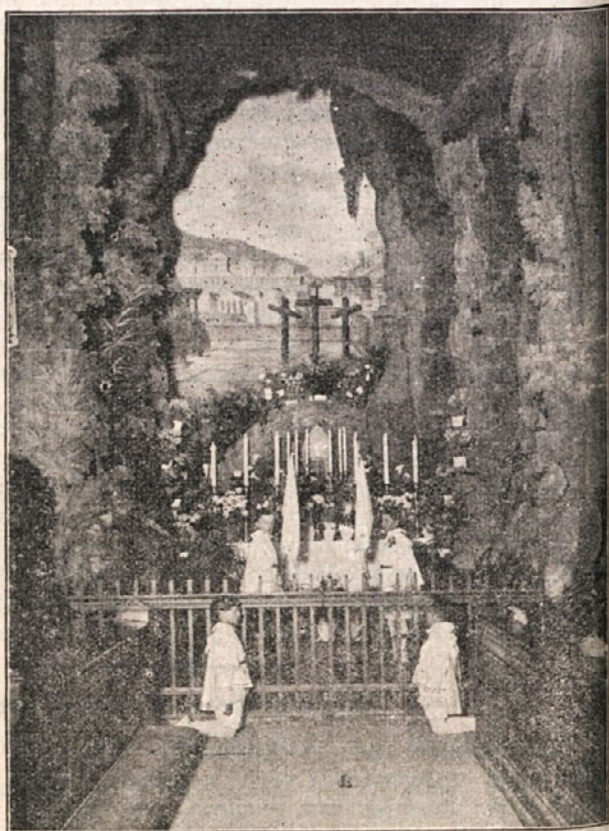
Velik naval pa bi bil na tako zakladnico, če bi bila nekega dne vsakemu odprta in njeno bogastvo vsakomur na razpolago.

Neizmerno večja, dragocenejša in bogatejša zlata zakladnica, ter vsakemu in vedno odprta, da lahko poljubno iz nje zajema, je molitev svetega križevega pota in premišljevanje Jezusovega trpljenja, katero pa žal mi vse premalo in prenizko cenimo, prav kot bi ne vedeli, kako neizmerno koristno je za našo dušo hoja po trnjevi poti Gospodovi.

Ta vzvišena molitev je obdarovana vselej s popolnim odpustkom, ter je za sv. mašo prvo in najvišje bogočastje. Naš sveti oče Francišek je imel Jezusovo bridko trpljenje vedno pred očmi in tudi neprestano je hodil po njegovih stopinjah, zato pa je prejel njegove presvete rane.

Mi tretjeredniki — otroci tega velikega svetnika, ki kot svetla zvezda diči nebo Cerkve, ga moramo posnemati. Sledimo mu v tem, da bomo prav iskreno, radi in z veliko ljubeznijo v srcu, vsak dan hodili z Jezusom po križevem potu. Če bomo to storili, bomo vedno bližje Jezusu, njegova sveta ljubezen bo vžgala naša srca, naša uboga duša bo obogatela in postala njegovi podobna.

Pri pogledu na križanega Jezusa, ki med nebom in zemljo visi z razprostrtimi rokami, želeč nas vse ljubeznivo objeti in zediniti v svoji krvi, ne bomo mogli ostati več mrzli. Naša srca se bodo vžgala v ognju ljubezni, ki puhti iz njegovih presvetih ran in naša duša bo molila: Jezus, tvoje presvete rane, tvoja presveta Kri mi dokazuje, da me ljubiš in jaz ubogi grešnik, ki sem kriv tvojega trpljenja, bi te ne ljubil? Ljubim te, večno te hočem ljubiti moj Jezus.

Božji grob pri franciškanih v Ljubljani

V premišljevanju globokih ran bo trpljenje Gospodovo nas napolnilo s svetim upanjem; sv. Avgustin je zapisal: »V presveti Jezusovi krvi počiva vse moje upanje.« Sv. Bernard pa kliče: »Veliko sem grešil, hudo me vest peče, toda Zveličarjeve presvete rane so moje upanje.« Tudi sv. Magdalena Paciška zvesto upa, ko pravi: »Ne glej, o sodnik, grdobij mojih pregreh, glej zasluženje te drage Krvi! Trdno se zanesem, da bom zadobila zaradi te Krvi milost pred tvojim sodnim stolom.«

Pri premišljevanju Odrešenikovega trpljenja bomo spoznali vso ostudnost greha in videli, kako strašno in hudo mora biti trpljenje v peklu, ko je moral sam božji Sin v morje trpljenja, da je strl greh in nas pekla rešil. Spoznali bomo tudi dragocenost človeške duše, ki je bila odkupljena s presveto Krvjo božjega Zveličarja.

To premišljevanje nas bo storilo ponižne, obvarovalo nas vsega hudega, darovalo nam vse dobro, tukaj milost, v večnosti pa zveličanje. Sv.

Bernard imenuje to premišljevanje modrost, učenost, bogastvo, zaklad neskončnega zasluženja in pot v pravo življenje.

Da, resnično, svetniki božji so iskali svojo svetost in jo tudi našli le v premišljevanju Gospodovega trpljenja. Posnemajmo jih in bodimo Bogu hvaležni, da nam daje čas, priložnost in veselje do te vzvišene molitve. Kako zadovoljni, mirni in veseli bomo v zadnji uri, ko bo trpljenje umirajočega Odrešenika utisnjeno v naše vsihajoče srce. Naše trpljenje bo oslajeno z njegovimi ranami, vdani in presrečni bomo prestopili prag večnosti.

P r i p o m b a :

Na tem mestu je bilo že povedano, da so v nekaterih župnijah tretjeredniki vpeljali prelepo in hvalevredno navado, da se vsak dan pred sveto mašo skupno moli sveti križev pot. Tretjeredniki! V onih župnijah, ki te vzvišene molitve še ne opravljate, se vnovič pozivljate in prosite, vzdramite se vendar, ne bo vam žal in sledite onim, ki vsak dan pridno zajemajo iz te zlate zakladnice, katera je vedno in vsem odprta. Pomislite, koliko duševnega bogastva boste zase prejeli, koliko hudega odvrnili in koliko milosti in dobrot izprosili. Ali ste brali v 12. številki minulega leta spis, »Zlatega časa nikar ne zamudi?« Vprav pri molitvi svetega križevega pota, res, duša kar na debelo grabi zasluženje in si kopiči duhovno premoženje. Še je dan, še je zlati čas milosti, nikar ga ne zamudimo!

KLARICA:

Kako si zamišljam svoj apostolat med tovarišicami v šoli

(Nekaj misli za klarice)

Zgled pri molitvi: Paziti je treba, kakšno je naše obnašanje pri molitvi. Ne sme biti pretirano pobožnjaško, sicer je smešno in morda še hinavsko, pač pa resno. Tovarišice morajo videti iz našega obnašanja in vseh kretenj, da znamo ceniti molitev in da jo imamo v resnici za povzdigovanje duha k Bogu. Marsikatera se namreč pri molitvi namenoma grdo obnaša in kaže, da moli prisiljeno. Nevarnost je, da se pred tako sramu-

jemo molitve in se bojimo, da bi na račun našega dostojnega obnašanja ne padla kaka šala. Ta strah mora izginiti. Z lepim zgledom pri molitvi lahko veliko dosežemo.

Tudi pri skupni šolski sv. maši in pri skupnem prejemanju sv. zakramentov, se nam nudi lepa prilika za naš apostolat. Poleg dostojnega obnašanja, ob takih prilikah še prav posebno molimo za svoje tovarišice. Saj se moramo pri vsem svojem delu zavedati besed apostola Pavla: »Nič ni, kateri sadi, in nič, kateri zaliva, ampak, kateri daje rast, Bog« (I. Kor. 3, 7). Prosimo pa tudi zase, da bi ostale zveste svojim načelom in svojemu apostolatu.

Stališče do ostalih predmetov.

Prav gotovo ima vsaka težave v kakem predmetu. Tu ni tolike nevarnosti za slab zgled, ako le lenoba nima vmes svojih prstov. Za vsak predmet se je treba resno zavzeti in storiti kolikor je v naših močeh. Tudi morebitni neuspehi nas ne smejo spraviti v obup.

Razmerje do profesorjev in profesorice mora biti tudi urejeno. Do njih moramo biti odkritosrčne, prilizovanja in hinavščine ne sme biti v našem vedenju, ker s tem slabo vplivamo na tovarišice, tako, da so tudi drugi dobri zgledi brez uspeha.

Naše razmerje do součenk v prostem času.

Tudi prosti čas nam nudi prav lepe prilike za naše delo. Med zabavo pridemo s svojimi tovarišicami v ožji stik in lahko spoznamo značaje posameznih. Trudimo se, da bomo skušale svojo sošolko razumeti, da bomo nekako prodrle v njeno dušo, spoznale njeno notranjost in njena nagnjenja. Za njene težave moramo imeti razumevanje, pomagati ji moramo, kolikor zmoremo, zlasti pa mora ona čutiti, da sočustvujemo z njo v nesreči in da ji želimo pomagati. Tako bo ona videla v nas več kot tovarišico in jo bomo lažje pridobile za to ali ono dobro stvar. Ako vidimo, da je kakšna že precej na naši strani in ima morda še kake predsodke, jo skušajmo počasi popolnoma pridobiti.

Tudi za dober tisk moramo delati med prostim časom, seveda ne vedno, sicer postanemo vsiljive; pač pa od časa do časa, najbolje, ko pride kak dober časopis ali mesečnik, ga priporočajmo ali pa vsaj dajmo brati tovarišicam.

Pa tudi na jezike je treba paziti pri prosti zabavi. Varujmo se nedostojnih in neprimernih izrazov, obrekovanja in opravljanja ter krivičnega kritiziranja vzgojiteljev.

Še eno se mi zdi potrebno, da omenim: veselje. Bolj kakor je treba svetlobe in sonca, da trava zeleni, da cvetice cveto, da ptičke pojo, da se igrajo otroci veselih, rdečih lic in jasnih oči, bolj je treba veselja pri našem apostolatu. Bog je veselje in veselje je najbližja pot k Njemu. Če je veselje pot do Boga, tedaj je ono tudi apostolstvo. Tudi me lahko širimo veselje in prinašamo sonca žalostnim. Včasih zadostuje prijazen pogled, dobra beseda, da se solzno oko posuši, da se žalostno srce zopet razveseli. Naše tovarišice naj čutijo, da so resnične besede: »Kdor ima Boga v srcu, ta nosi raj s seboj.«

V glavnih obrisih sem opisala, kakšen naj bi bil naš apostolat v šoli. O tem bi se morda dalo še kaj povedati. Gotovo je, kakor sem že omenila, da ni mogoče dati kakih podrobnih smernic za vse, zakaj vsaka ima svoj značaj in svoje sposobnosti. A v glavnem se lahko vse ravnamo po navedenih točkah, kakšno naj bo namreč naše razmerje do vere in veroučitelja, do drugih predmetov, do profesorjev in slednjič do naših

tovarišic, katere hočemo pridobiti za Kristusa. Ne ustrašimo se truda, ki nas čaka pri tem delu. Tudi ako ne bomo videle takoj uspehov, ne smemo obupati. Z božjo pomočjo delajmo vztrajno naprej. In kadar bomo morda razočarane nad svojimi neuspehi in navideznimi porazi, se spomnimo na našega Odrešenika. Tri leta je učil z besedo in zgledom, delil dobrote in delal čudeže. Kje pa so bili njegovi uspehi? Navidez jih skoro ni bilo. Celo umreti je moral na križu zaradi duhovnih in materialnih dobrot, ki jih je delil ubogim. Ako bomo na Njega mislile in imele pred očmi njegove navidezne neuspehe, bomo tudi me lažje prenašale razočaranje in morebitni neuspehi nam ne bodo vzeli poguma.

(Konec.)

S. J.

Veliki križarji na smučanju v Hotavljah

Četrtek 28. decembra.

Zunaj se polagoma dani. V sobi je prijetno toplo. Večina jih še spi. Pogledal sem na uro. Šele pet, sem vzdihnil, se obrnil in — zaspal. Naenkrat, strašen ropot, mislil sem v polsnu, da je kdo padel s postelje, kar je priletelo nekaj trdega po meni, in še enkrat in še. Zbudil sem se in zagledal zeleno postavo, ki je ob zvokih Radeckega koračnice, ki jo je nekdo navil, tepla mojega vis-a-vis sosedu v parterju Maksa, bil je to pater v nočni halji, ki nas je na tepežni dan učinkovito budil. Zopet k maši, toda to pot smo se smučali. Sonce je polagoma vzhajalo, in sneg se je pri vsakem obratu prašil kot megla, ko smo brzeli v drznih lokih proti cerkvi. Pri maši nas je tako zelo zeblo v prste, da smo kar skakali. Po zajtrku smo se šli vsi smučat. Maks, Marijan in jaz smo se vrnili okoli poldne domov in smo se sončili na klopici med smrekami, kar prihiti Tone na smučeh in nam pove, da se je Kacjan ponesrečil. Kot za stavo smo mu tekli na pomoč. Z Marijanom sva ga dvignila, a nismo ga mogli nesti, ker se je preveč vdiral. Pri nekem kmetu smo dobili sani, in smo ga z veliko muko privlekli do koč. Tam sva mu z Marijanom naredila obkladke, ker sva mislila, da si je nogo samo zvil. Ta dan je prišel k nam Koki in njegova teta, ki nam naj bi kuhala. Zvečer se je zopet ponovila ista tragikomedija.

Petek 29. decembra.

Mraz me je prebudil, takoj nato pa nas je poklical g. pater. Šli smo k maši, nato pa smo se smučali. Sneg se je lesketal v žarkih sonca, ki je tako močno sijalo, da je bilo v zavetju kar toplo, a na vrhu je pa pošteno rezalo do kosti. Ko smo šli že proti domu, bi Maks kmalu padel v vojaško kaverno, če ga ne bi vojak nanjo opozoril. Popolne je šel Koki po zdravniku v Gorenjo-vas, ker ni bilo Kacijanu nič bolje. Ura je hitela, mi smo se zabavali v snegu. Zvečer pa, ko smo se ravno lepo ogreli in sezuli gojzerje, je prišel g. pater in rekel, da bi moral nekdo iti iskat Kokija, ker ga je zelo rado strah. Z Marijanom sva se spogledala, nato pa rekla, da greva. Oblekla sva se in hajdi ven na mraz! Uh! Kako je zapeklo okrog ušes. Prižgala sva luči in mukoma drsala po zledeneli cesti, in spotoma godrnjala nad Kokijem in cesto. Nama nasproti pripelje avto. Marijan sumi, da je doktorjev »Ford«, vsaj ropotal je tako strašno. Vseeno sva

šla dalje in vprašala pri g. doktorju, ali je že odšel. Ko sva zvedela, da je sva po levem bregu Sore hitela proti domu. Zdravnik je ugotovil, da ima Kacjan zlomljeno nogo in da mora v bolnico. G. pater je sklenil, da bo šel z njim drugo jutro ob petih v Ljubljano.

Sobota 30. decembra.

Ob štirih me je Marijan budil, a meni se je prav malo ljubilo vstati in sem mu rekel, da me že odec boli ter sem spal dalje. Ob osmih so me prebudili večno znani zvoki Radeckega. Ta dan ni bilo maše, ker ni bilo patra. Imeli smo prosto zabavo. Po smučanju smo na klopco pred hišo nesli gramafon in navili nekaj koračnic. Nato pa smo se smejali vojakom, ki je skušal ob zvokih koračnice strumno korakati, pa mu je vsak drugi korak zdrsnil. Ob dveh popoldne je prišel g. pater. Zvečer smo drugi drugega oponašali in se smejali ker je g. pater tako lepo vlekel dreto.

P. ODILO:

† Preč. g. Nikolaj Žugelj

V ljubljanskem Leonišču je dne 15. jan. umrl g. zlatomašnik Nikolaj Žugelj vpokojeni župnik. Blagi pokojnik je bil rojen v Podzemlju 15. junija 1865. Gimnazijo je študiral v Novem mestu. Kot gimnazijec je stopil v frančiškanski red in je bil 21. junija 1889. posvečen v mašnika. P. Leon je bilo njegovo redovno ime. Kot mlad pater je bil nastavljen v Klanjec ob Sotli, kjer je kmalu postal gvardijan in župnik. Čez nekaj let je iz neznanega vzroka red zapustil in je bil sprejet med svetno duhovščino tržaško-koprske škofije. Nastavljen je bil najprej za župnika v Dutovljah, kjer je ustanovil posojilnico. Najdalje pa je pastiroval v Kringi pri Pazinu. Bil je zelo preprost, pa ljubezniv dušni pastir in povsod se ga hvaležno spominjajo. Leta 1923. je bil vpokojen in je prišel nazaj v Slovenijo. Toda ne počivat! Prevzel je dušno pastirstvo v Spodnjem Berniku v župniji Cerklje pri Kranju, kjer je ostal 12 let. Potem je bil nekaj časa v Kamniku. Zadnjih par let pa je bival v Dravljah pri Ljubljani, kjer si je oskrbel lično malo hišico. Nekaj časa je tu opravljal nedeljsko službo božjo v Kosezah, nazadnje pa je vsak dan maševal pri šolskih sestrah v Šiški. Pokopan je bil 17. jan. na pokopališču v Dravljah in sicer v grobnici pokopališke kapele.

Pokojni g. Žugelj je bil, četudi je izstopil iz reda, vedno v najožjem prijateljskem stiku s frančiškansko provincijo. Najrajše je zahajal v samostan v Ljubljani in v vse ljubljanske frančiškanske postojanke. V obednici je kar zašumelo, kadar se je skozi vrata prikazal g. Žugelj. Staro in mlado se ga je razveselilo. Posebno pa, kadar je pri obedu potrkalo na kupico, da je napil zdravico godovnjaku. Navadno je to napravil v verzih. Pri vsaki rimi, ki se je količkaj strinjala, smo ploskali. Ker je bil mož blagega predobrega srca, prav za prav: samo srce ga je bilo — zato je tudi vsakemu godovnjaku v samostanu prinesel veliko srce iz testa. Ko je vezilu sledilo darilo, ni bilo odobravanja ne konca ne kraja. Zadnje srce je prinesel uredniku Cvetja za god, kar si urednik šteje

v čast, saj je bil pokojni veliki prijatelj in dobrotnik Cvetja in med prvimi je on poslal 100 dinarjev pa Cvetje-vo tiskarno.

Pokojnega. g. župnika je krasila prelepa čednost, ki se imenuje hvaležnost in ki jo je danes tako malo na svetu. Kako je bil hvala'ežen svojim ameriškim dobrotnikom, s pomočjo katerih si je pozidal hišico v Dravljah. To je vedno in vedno ponavljal in omenjal. Najbolj pa je bil hvaležen frančiškanskemu redu in frančiškanski provinciji, ki mu je pomagala do duhovniškega stanu. S kakšnim spoštovanjem je vedno govoril o redu, o starejših patrih, ki so mu bili v pomoč. Zavedal se je, koliko mora provincija žrtvovati, predno vzgoji novomašnika in zato je provinciji pomagal, kadar je mogel in za glavnega dediča svojega premoženja je določil serafinski kolegij v Ljubljani. Torej za vzgojo frančiških duhovnikov je zapustil vse svoje imetje. Zavedal se je, da je nekoč v redu napravil slovesno obljubo uboštva, ki po njej redovnik, kar pridobi, pridobi samostanu in je zato tudi on vse zapustil redu, ki ga je vzgojil. Prav gotovo lepa poteza v njegovem življenju je ta čut pravičnosti in dejanske hvaležnosti! Kako malo jih je, ki bi na to mislili. Pa bi morali! Čut pravičnosti to zahteva! Mnogo je celo takih, ki nimajo nikdar lepe besede za tiste, ki so jih vzgojili in jim pomagali do poklica. Čudno, da ni to izjema, temveč je navadno redno. Izjema je bil pokojni g. Žugelj, ki je imel vedno le dobro misel in dobro besedo ter odprto roko za samostan in za red. Zato se ga bomo spominjali v molitvah, ker smo ga imeli vedno za svojega. R. I. P.

O. STANKO MARIJA:

Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM
m. Marije od Trpljenja.

P. general Bernardin da Portogruaro je ostal do konca iskreno naklonjen m. ustanoviteljici in njenim duhovnim hčeram. Ko mu je prve dni januarja 1886. pisala, da bi rada imela za spomin njegov plašč, — tudi sv. Elizabeta Ogrska je nekoč prosila sv. Frančiška za njegovega in ga ji je dal. — Kot poroštvo varstva, katero sta ona in njena ustanova že od začetka imela pri njem in njegovih sinovih, ji je na praznik sv. Treh Kraljev poslal za »befano«, (pri Italijanih isto, kar pri nas sv. Miklavž) svoj plašč z ljubeznivim spremnim pismom, kjer znova povdarja, da smatra vstop FMM v frančiškansko družino kot velik blagoslov božji in

dokaz posebne materinske skrbi prebl. Device za nas. Revni plašč redovnega generala naj bo simbol varstva sv. Frančiška in njegovih sinov za FMM. Pod ta plašč se bodo lahko skrile, samo, — pripominja ljubeznivo p: general, — »plašč ni zelo širok in zato ne more skriti pod svoje gube večjega števila duš, razen če postanejo čisto majhne in tembolj majhne, čim večje bo njihovo število. Vi razumete skrivnost teh besed«, pristavlja »stari očka«, kakor so ga nazivale FMM in podeli končno v imenu in namesto sv. Frančiška serafinski blagoslov m. ustanoviteljici »in potem vsem mojim hčeram iz zibelke družbe v Châteletsu in vsem onim v hišah: v Rimu, v Marseillu, v indijskih misijonih, v Kartagini, na Ceylonu, v Colombo in na Kitajskem, sedanjim in bodočim in priporočam sebe in svoj red njihovim gorečim molitvam.«

In res je blagoslov sv. Frančiška čudovito spremljal veliko delo m. Marije od Trpljenja. V kratkih dveh letih je iz prvotnih 3 hiš v Châteletsu, Rimu in Ootacamundu v Indiji nastala vrsta drugih ravnokar omenjenih ustanov. V manj kot 30 letih svojega delovanja je ustanovila 86 hiš v raznih delih sveta in združila pod svojim vodstvom 3000 misijonark.

Kako neverjetno hitro se je družba širila, dokazuje najbolj dejstvo, da je ob času generalne skupščine v Rimu 1890. štela že 495 misijonark v 17 hišah z 67 raznimi ustanovami in 253.772 oskrbovanci. Istega leta so podelile 839 krstov velikim in malim pogonom.

FMM imajo po svojih konstitucijah vsakih 12 let generalni kapitelj, ki izvoli novo generalno prednico in njen svet, vsakih 6 let pa generalno skupščino, ki voli oz. dopolni število generalnih asistentinj.

Od zadnjega kapitlja 1884. se je v misijonski družbi mnogo važnega izvršilo. Konstitucije so bile od sv. stožice potrjene za dobo 5 let »ad experimentum« in m. Marija od Trpljenja je izdelala še Priročnik (Coutumier), s katerim je dosegla enotnost upravnega in vzgojnega delovanja v vseh svojih redovnih hišah in Obrednik za preobleko in redovne obljube misijonark po vzorcu starokrščanskih obrednih knjig, katerim je dodala

M. Marija od Trpljenja FMM.

še prostovoljno posvetitev misijonskemu delu. Da bi povezala posamezne hiše v različnih delih sveta trdneje med seboj, je ustanovila misijonski vestnik »Annales«, ki je vsaka dva meseca poročal o delovanju FMM, o njihovih uspehih in načrtih. Še za časa njenega življenja so Anali izhajali že v trojni izdaji: razen francoske, še v italijanski, nemški (avstrijski) in španski. — Za male deklice, za katere je bilo upanje, da se bodo pozneje posvetile misijonskemu poklicu, je ustanovila Probandate, ki so se hitro razširili med različnimi narodi tudi onstran morja in dali družbi mnogo dobrih in trdnih poklicev.

P. Bernardin da Portogruaro, »stari očka« m. Marije od Trpljenja in njenih misijonark, je 3. oktobra 1889. po svojem, 20 let trajajočem generalatu odložil težko breme ter poslal m. ustanoviteljici, da ji olajša bridki udarec, kelih s posebnim besedilom: Kelih rešenja bom sprejel in klical ime Gospodovo. Umaknil se je v samostan Quaracchi pri Firenci, kjer ga je po končani generalni skupščini leta 1890. m. Marija od Trpljenja obiskala in se mu v spremstvu vseh gen. asistentinj, provincialk in delegatinj, 18 po številu, zahvalila za vso njegovo očetovsko skrb in podporo, ki jo je izkazoval ves čas njej in družbi. Sv. stolica ga je imenovala za nadškofa, katere časti pa ni užival dolgo. Zadnja leta je živel samo še Bogu in molitvi. Svetniško življenje mons. dal Vago, tako se je imenoval p. ex-general kot nadškof, je ugasnilo 7. maja 1895. in p. Rafael, »oče FMM« je žalostno novico sam sporočil m. ustanoviteljici, ki je v sožalnem pismu odgovorila, da je prepričana, da ima sedaj v nebesih enega mogočnega priprošnjika več.

Po zgledu p. Bernardina so tudi njegovi nasledniki, generali frančiškanskega reda, ohranili za FMM vedno nespremenjeno naklonjenost, skrb in pomoč. Kako prijetno so bile presenečene m. Marija od Trpljenja in njene sestre, ko so pri sprejemu pri p. generalu Luigi da Parma zagledale v apsidi cerkve S. Antonio na novo slikani freski belo postavo FMM, ki kleči pri nogah sv. Frančiška, obdanega od najslavnejših svojih sinov in hčera.

Vsem župnijskim uradom ptujske, velikonedeljske in završke dekanije

Dne 25. jan. 1940. je bil v minoritskem samostanu v Ptujju sestanek duhovnikov-voditeljev III. reda iz posameznih župnij ptujske, velikonedeljske in završke dekanije. Neugodne vremenske razmere so, vkljub že poslanim številnim prijavam, marsikateremu onemogočile udeležbo. Da pa bodo vsi duhovniki — gori omenjenih dekanij — obveščeni o poteku tega sestanka, pošiljamo kratko poročilo:

Ob napovedani uri je otvoril in pozdravil navzoče p. M. Godina, minoritski gvardijan. Prečitani so bili in poslani pozdravi prevzv. g. nadpastirju dr. I. J. Tomažiču in provincialom vseh treh vej Frančiškovega reda. Nato se je prebral odlok, ki ga je izdal Provincialat oo. frančiškanov v Ljubljani z dne 21. jan. 1940. štev. 62., s katerim se za vedno izroča oo. minoritom skrb za vse tretjerednike ptujske in završke dekanije, kakor je to bilo sklenjeno na zborovanju voditeljev III. reda vseh treh vej reda sv. Frančiška dne 10. jan. 1939. v minoritskem samostanu v Ptujju.

Sledilo je predavanje, ki ga je imel p. M. Godina: o organizaciji III. reda. Povdarjal je, da se danes organizira ves svet. Različna politična, prosvetna in cerkvena društva si sestavljajo načrte za svoje delovanje. Vse stremi za tem, da bo organizacija med članstvom dobro izvedena. Tembolj je to potrebno pri III. redu, ki je najmočnejša in najstarejša organizacija. Tretji red je cerkvena institucija, ki veže vse ude celega sveta v eno veliko redovno družino. Ima lep program svojega delovanja, s katerim sigurno doseže cilj, katerega mu je načrtal po božjem navdih-njenju duhovni oče in ustanovitelj sv. Frančišek v Vodilu III. reda. Ta redovna organizacija potrebuje dobro vodstvo in nadzorstvo, da ostanejo vsi udje na višku pravega redovnega življenja, da vsi vestno spolnjujejo svoje verske in stanovske dolžnosti, da se redovnega poklica ne sramujejo v zavesti si, da so otroci tistega očeta, ki se je v zatajevanju in ponižnosti Jezusu najbolj približal.

Posebno naj bi se tretjeredniki udeleževali na karitativnem polju, kakor to nalaga Vodilo. Za to delo je treba tretjerednike vzgojiti in dati jim praktična navodila, t. j. organizirati jih za dela usmiljenja.

Po referatu se je razvila debata, v katero so vsi navzoči posegli in sklepali o raznih predlogih in načrtih, predvsem o zbiranju miloščine za reveže, o obiskih bolnikov, o vplivu III. reda v fari itd.

Sklenilo se je tudi, da se podoben sestanek za vse tri gori omenjene dekanije spet vrši po Veliki noči, v četrtek, dne 28. marca 1940. v mino-ritskem samostanu v Ptuju.

Duhovniki so se razšli s sklepom, da poživijo Tretji red v svojih župnijah, kajti edino po tej organizaciji smemo pričakovati lepši procvit duh. življenja in krščanske skupnosti v naših farah.

P. HUGO:

O Tereziji Neumann.

Dopisnik ameriške N. C. W. C. je obiskal Terezijo Neumann in sledeče poroča o njej: Ko sem ji dejal, da so jo za mrtvo razglasili, se je nasmehnila. Povedala mi je, da ko so po izbruhu vojne začeli deliti krušne in živilske karte, je sporočila krajevni oblasti, da ona ne potrebuje ne ene ne druge, ker živi samo od presv.

Evharistije. Da bi imela kaka politična videnja, kot se govori, je njen župnik odločno zanimal, kajpada tudi vsake take prerokbe, ki krožijo po svetu o njej. Trikrat na leto se ji prikaže sv. Mala Terezika. Zadnjič se je to zgodilo 3. okt., tedaj na njen praznik. Dejala ji je: »Ti vrši svojo dolžnost in ne brigaj se, kaj pride.« Dopisnik dostavlja: Gotovo bi bila Nemčija sedaj vesela, če bi bili vsi

Nemci ali vsaj Nemke Terezija, ki bi nič ne jedli oz. jedle.

Najprej so mislili na Boga.

V katoliškem misijonu blizu Hongkonga so verni ravno iz cerkve šli, ko dobe vest, da se bližajo Japonci. Njihova prva misel ni bila, kaj bo z njimi samimi, ampak kaj bo z Jezusom v tabernaklju, ko pridejo. Čeprav se jim je mudilo domov, da svoje stvari spravijo na varno, kolikor je bilo v naglici mogoče, so se vrnili v cerkev in prosili misijonarja naj jih obhaja, da bi Japonci ne oskrunili Najsvetejšega. To je sicer naravno, da je Bog prej kot človek. Toda ne vem, koliko naših katoličanov veteranov bi v takem slučaju prej na Boga mislilo, kot nase.

Pasijonske igre odložene.

Znamenite pasijonske igre v Oberammergau na Bavarskem, ki so po svetovni vojni zopet oživele, so bile za ves čas sedanje vojne in še za eno leto po vojni odpovedane. Tako sporoča uprava. Je prvič v tristoletni zgodovini teh iger, da je isti rod moral radi vojne dvakrat prenehati z njimi. Vsako pretrganje, čeprav le za par let, pomeni ne samo finančno, ampak tudi umetniško krizo. Vsakokrat je treba nadomestiti kako novo igralsko moč, kar ni lahko, če naj te igre ohranijo svoj prvenstveni svetovni sloves.

Ne poznam tega človeka.

Nedavno je baltimorski in washingtonski nadškof Msg. Mih. Curley obhajal svoj srebrni škofovski jubilej. Slovesnost je bila velika, tako v cerkvi, kot izven nje. Prisostvovalo je okrog 10.000 ljudi. Slavnostni govor je imel neki dominikan. Ko se je pri slavnostnem obedu jubilat zahvalil prirediteljem proslave, je med drugim dejal: »Čul sem pridigarja proslavljati nekega človeka, katerega jaz ne poznam. Veselilo bi me, ko bi mi bilo kdaj dano se z

njim srečati. Kajti taki vzor-možje so redki. Bi se izplačalo jih poznati. Morda ga še kdaj srečam.«

Tudi cigani časte Marijo.

V Beauraing v Belgiji se je pred šestimi leti začela neka nova Marijina božja pot. Baje se je Marija prikazala petim otrokom. Ljudstvo je takoj začelo vreti tja, čeprav je bila cerkvena oblast glede tega prikazanja zelo rezervirana. Zdaj so pa, kot poročajo iz Namurja, celo belgijski cigani poromali tja. Več sto jih je prišlo. In ne praznih. Prinesli so Mariji zlato krono. Iz čigavega zlata, tega seveda zgodovina ne pove.

Molitvena armada za mir.

Bralci največjega angleškega katoliškega tednika »Catholic Universe« se organizirajo v nekako rožensko molitveno armado za mir. Doslej se jih je 20.000 zavezalo, da hočejo dnevno moliti en del sv. rožnega venca za pravičen mir. Vsak teden ta molitvena armada narase za 3000 prostovoljcev.

Otroška križarska vojska.

Po ameriških katoliških šolah ti-soče otrok dan za dnem povija takozvane duhovne šopke: sv. maš, sv. obhajil in drugih pobožnih del, ki jih po svojih vzgojiteljih pošiljajo sv. očetu, da ga podpro v njegovem mirovnem prizadevanju. Molitev nedolžnih src je nedvomno pri Bogu najbolj uspešna.

Francija vstaja.

Počasi pa vztrajno se Francija katoliško preraja. Celo v Parizu, tej moderni Sodomi, se to vidi. Taki, ki ga že leta poznajo, pravijo, da je danes navadne tedenske dni več ljudi v cerkvah in pri sv. obhajilu, kot jih je bilo pred kakimi 15. leti ob nedeljah in praznikih. Ta verski preporod gre pred vsem na račun znanih radikalno katoliških in apostolskih žozistov.

Rdeči odrešeniki Poljske.

Ko so boljševiki zasedli Lwov, so sklicali vse vodilne meščane v tamkajšnjo stolnico. Raz velikega oltarja so razobesili rdečo zastavo. Ko so bili pozvani skupaj, je Geza Weinberger, čiste ruske krvi seveda, stopil na prižnico in sledeče razglasil: Vsi oni, ki ne bi podpirali boljševičkih agentov pri njihovih preiskavah, dalje vsi oni, ki bi uničevali boljševiške letake in onečaščali Stalinovo sliko, ali ki bi ne imeli te slike in teh letakov v svojih stanovanjih, še dalje, vsi oni, ki bi zabavljali, da je novi režim slabši od prejšnjega ter končno vsi tisti, ki bi hodili v cerkev, bodo to s svojim življenjem plačali. To so dobrote komunističnega odrešenja.

Vendar malo obzira.

Francosko vrhovno poveljstvo je odredilo, da demobilizira one rezervne častnike, ki so očetje štirih ali več otrok. Sicer jih ne bo docela oprostilo vojne obveznosti, pač pa jim ne bo treba na fronti služiti. Zaposleni bodo kje v zaledju, tako, da družini ne bodo popolnoma odtegnjeni. Ko bi vojna uprava imela tudi do misijonarjev nekoliko sličnega ozira. Kajti vojna je zlasti francoske vnanje misijone težko udarila. Samo takozvani Beli očetje, ki delujejo predvsem v Afriki, imajo 400 svojih patrov in klerikov pod orožjem. En sam misijon v zahodni Afriki je izmed 36 misijonarjev 20 poslal v obrambo domovine. Mar ni tudi to velika škoda, ne samo za božjo, ampak tudi narodno stvar?

V kratkih 15 minutah.

Nad Kiating, škofijski sedež kitajskega misijona, je priplulo nekaj japonskih bombnikov, ki so začeli sipati na mesto bombe. Samo četrte ure je trajala toča, narejena res v »črni šoli«, pa ni bilo več ne stolnice, ne škofijske rezidence, ne dveh nunskih samostanov, ne katehume-

nata, ne misijonske sirotišnice, ne šole. Vse le večji ali manjši kupi razvalin, delo tolških let in žrtev. Na srečo so ljudje vsaj svoje življenje odnesli, ker so bili pravočasno alarmirani. Kako strašna je moderna vojska!

Lepa navada.

V Chicagi vodijo usmiljenke veliko sirotišnico sv. Vincencija Pav. Že leta je navada, da te sirote odajajo družinam, ki nimajo lastnih otrok. In sicer najprej na poskušnjo. To je, če jih vzljubijo, jih lahko adoptirajo. Ako ne, jih pa pošljejo nazaj v sirotišnico. Toda jih ne dajejo vsakemu v oskrbo, oz. v rejo, kot so pri nas rekli. Najprej poizvedo, če so dani za to zahtevani pogoji. In ti so, da bodo dotični za prevzeto siroto v vsakem oziru tako dobro skrbeli, kot skrbe v sirotišnici. Za božič pa se imajo zglasiti v sirotišnici oni zakonski pari, ki so sklenili, da hočejo oskrbovano siroto sprejeti za svojo. Letos se jih je priglasilo 30. Tako je 30 sirot dobilo svoj dom in 30 domov najlepši božični dar.

Boljševiška baharija.

Nek moskovski boljševiški proglas se glasi: »Zmagovita rdeča armada je vkorakala na Poljsko. Naše čete nosijo s seboj in bodo vsepovsod razobesile zastavo brezboštva. Boj proti veri je s tem dosegel svoj odločilni trenutek... Hitlerjev rajh se bo težko kaj protivil brezbožnemu razmahu, ker je bolj kot kdaj navedan na sovjetsko pomoč. Dvanajsta ura bije veri vzhodne in jugovzhodne Evrope.« A mi znamo že do 24 šteti.

Nova maša na fronti.

Na zapadni fronti, v Maginotovi črti, čaka na spopad veliko francoskih duhovnikov in semeniščnikov, ki so morali knjige z orožjem zamenjati. Ker imajo pa semeniščniki za enkrat dosti časa v svojih vojaških

katakombah, so si dali poslati bogoslovne knjige, da zasebno študirajo in se pripravljajo za posvečenje. Štirje so doslej že dovršili svoje bogoslovne nauke in dozoreli za posvečenje. Pa so bili tudi kar v teh modernih katakombah posvečeni. Škof iz Metza je prišel vanje in jih posvetil. Tem bo pač dan in kraj posvečenja ostal v spominu. Prav tako nova maša, ki so jo seveda istotam opravili.

Indijanska svetnica na obzorju.

Kongregacija za sv. obrede je podpisala odlok, da se otvori apostolski proces za beatifikacijo indijanske deklice Katarine Tekakwitha imenovane »Lilija iz rodu Mohavk.« Umrle je 17. apr. 1680. Ko je spoznala katoliško vero, je ušla svojemu poganskemu stricu in pribežala v katoliški misijon sv. Frančiška Ksav. V Sault Ste Marie, poznejši Baragovi škofijski rezidenci, je bila 1676. krš-

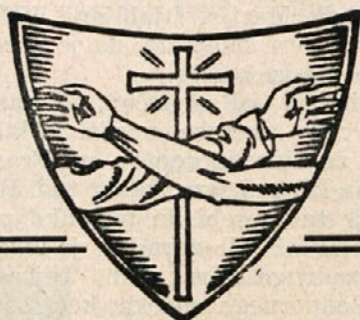
čena. Tri leta pozneje je napravila zasebno obljubo vednega devišтва. Živela in umrla je svetniško. Škofijski proces za njeno proglašenje blaženim se je začel l. 1931.

Pod blestečo firmo.

Kot hudič ne nastopa pod svojo pravo firmo, tako tudi komunizem ne. Sta pač v bližnjem sorodstvu. Zato sta pa oba tem bolj nevarna. V Ameriki so prišli na sled, da je »Liga za mir in demokracijo«, v kateri je bilo vse polno vplivnih političnih in tudi cerkvenih, protestantskih osebosti, Stalinov otrok. Pod to, za Amerikance posebno zapeljivo firmo, je pripravljala tla za boljše vizacijo Amerike. Zdaj ko so ji strgali masko, je mnoge sram, da so bili tako potegnjeni. V glavnem odboru je bilo za vabo deset protestantskih pastorjev in celo en škof. Pozor tedaj pred snubanjem v razne nove organizacije.

P a x

et bonum!

Mir in

vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;

2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-
brote bližnjega;

3. ne sme biti star 40 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasni-
la, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni od-
sek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi
na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Poročilo o letnem sestanku članov in članic

Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška Pax et bonum.

Vsled raznih neutemljenih govoric, ki zlasti v vojnih časih rade
nastanejo in se širijo je bilo nujno potrebno, da dobi tudi ta odsek odbor,
ki bo obstojal iz članic in članov odseka samega. V ta namen je bil za dan
12. novembra 1939. sklican sestanek vseh članov in članic Podpornega
odseka in sicer za pol 18. uro popoldne v dvorano Doma sv. Frančiška
v Šiški. Pri tem moramo ugotoviti dejstvo, da so bili vabljeni na ta
sestanek vsi člani in članice. Toda točna uprava nam je vrnila približno
50 vabil s pristavki, da so naslovniki nepoznani ali pa odpotovali, zato
prosimo ponovno vse člane in članice Podpornega odseka, da vsako
spremembo svojega naslova takoj javijo Podpornemu odseku. Temu
sestanku je predsedoval član Podpornega odseka III. reda g. Bida Jožef,
ki je otvoril sestanek z molitvijo Očenaš in Sveti Frančišek, prosi za nas,
ter je nadaljeval:

Najprej dovolite, da vas vse navzoče toplo pozdravim in otvarjam
današnji sestanek — zbor članov in članic Podpornega odseka. Predvsem
vas prosim, da izberete tu navzočega g. Vladimirja Tominec za zapisni-
karja, za overovatelje zapisnika pa g. dr. Glančnik Josipa, zdravnika na
Jesenicah in gdč. Kržišnik Marijo, Ljubljana VII. Černetova ul. 17.

Ker ni nobenega ugovora smatram, da je predlog sprejet in prosim,
da imenovani zasedejo svoja mesta.

Nato je predsednik izvajal sledeče: »Z naraščanjem Podpornega
odseka so nastale tudi nove potrebe, misliti je bilo treba na eventualna
zemljišča blizu cerkve, za zidanje domov sv. Frančiška v smislu čl. 14.
splošnih pogojev. Ker pa III. red sam, kakor tudi Podporni odsek III. reda
nista pravni osebi to je taki osebi, ki bi lahko pred oblastjo nastopale
kot lastnici kakih zemljišč ali zgradb, je bila 10. septembra 1934.
ustanovljena Stavbna zadruga Mirni dom. Tej zadrugi je bilo izročeno
v upravo premoženje Podpornega odseka, ker mora upravni in nadzorni
odbor Stavbne zadruge skrbeti za plodonosno in varno naložitev premo-
ženja Podpornega odseka. Z ustanovitvijo zadruge je bilo rešeno tudi
vprašanje nadzorstva, ker je zadruga vedno nadzirana od državne strani
ter se vrši vsako drugo leto pregled poslovanja in upravljanja zadruge.

Ker so se pa tekom zadnjega leta pojavljali različni glasovi in se je
izpodkopaval ugled Podpornega odseka, se je sklenilo sklicati današnji
sestanek. Premoženje Podpornega odseka je po Splošnih pogojih Pod-
pornega odseka, last plačujočih članov in članic in nikogar drugega.
Tisti, ki je plačal je lastnik onega denarja katerega je vplačal. Prav
zato pa je potrebno, da ima tudi Podporni odsek zastopnike, ki bodo
svobodno izvoljeni iz naše sredine, ter bodo ščitili to premoženje in branili
dobro ime Podpornega odseka. Kritika je dopustna, toda biti mora
dobrohotna in ne sme vsebovati obrekovanja ali laži. Takih članov in
članic, ki bi širili obrekovanje in laži o Podpornem odseku, Podporni

odsek ne rabi. Biti moramo vsi edini in vedno paziti na denar in dobro ime Podpornega odseka. V ta namen moramo izvoliti na današnjem sestanku odbor, ki bo stal zvesto na strani dosedanjim delavcem v Podpornem odseku. Za izvolitev odbora dajem deset minut odmora.»

Po preteku desetih minut, sta bili izročeni dve listi, ter je bil po par minutni debati izvoljen naslednji odbor:

Bida Jožef, Vode Francka, Hoffmann Frida, Kržišnik Marija, Vogelcnik Marica in Kranjc Ivana ter namestniki: Vidic Marija, Bergant Ivanka, Škulj Alojzija, Premrl Terezija in Pirnat Mini.

Ker so bile s tem volitve končane, se je g. predsednik Bida Jožef z zahvalo sv. Frančišku zahvalil vsem navzočim za obilno udeležbo.

Vladimir Tominec
zapisnikar

In naj molijo za mrtve...

(Sv. Frančišek As.)

† **Dekan Jožef Žekar.** V Rogatcu ob Sotli so imeli žalostne božične praznike, ker je ravno takrat ležal na mrtvaškem odru g. dekan Jožef Žekar. Pokojni gospod je popolnoma zrastel s faro, saj je bil prej dolga leta v Rogatcu kot kaplan in nazadnje kot župnik in dekan. Bil je dober, nad vse ljubezniv in miren gospod ter požrtvovalen dušni pastir. Rojen je bil v Olimju l. 1871. in je leta 1897. pel novo mašo pri istem oltarju kot naš svetniški škof Slomšek, namreč pri oltarju Matere božje v Olimju. G. Žekar je bil večino svojega duhovniškega življenja v Rogatcu, kjer je našel tudi svoj grob, pastir med ovčicami. Počivaj v miru!

† **P. Bernardin Šalamun, minorit.** Dne 16. decembra 1939. je po dolgi bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v Gospodu zaspal minoritski duhovnik p. Bernardin Šalamun. Pokojnik se je rodil dne 5. januarja 1866. v Mestnem vrhu pri Ptuj. Gimnazijske nauke je končal v Ptuj, bogoslovne pa v Gorici, kjer je bil tudi posvečen v mašnika 13. julija 1890. V minoritski red je vstopil 25. sept. 1899. Kot mlad duhovnik je bil nastavljen po raznih samostanih in redovnih župnijah kot kaplan in veroučitelj. Najdalje je služboval na redovni fari pri Sv. Trojici v Holazah, kjer je skozi 26 let deloval med tamošnjim ubogim ljudstvom, ki ga je zelo vzljubilo.

Pokojni p. Bernardin je rad prebiral zgodovino in tudi precej pisal v znanstvenih revijah o zgodovini Ptuja in oklice, Haloz in tamkajšnjih narodnih običajih. Enako je tudi priobčil nekoliko svojih pridig v Duhovnem pastirju. — V svojem življenju je bil ponižen in skromen redovnik, z vsemi ljubezniv. Naj počiva v božjem miru!

† **Duhovni svetnik Ivan Doberšek** — Slov. Bistrica. Božja dekla smrt je pretrgala nit življenja vpokojenemu župniku iz Sevnice g. Ivanu Doberšku. Pokojni g. svetnik je zagledal luč sveta tam, kjer je doma sama pesem: na Žusmu. Pesem ga je spremljala po vseh njegovih potih. S 27 leti je pel novo mašo. Nato je povsod na kaplanskih mestih: pri Sv. Frančišku Ksaveriju, pri Sv. Juriju ob Taboru in v Šmartnem ob Paki ustanavljal pevske zборе, ki so sloveli daleč naokoli. Leta 1899. je prevzel župnijo sv. Eme ob Sotli. Samo šest let je vodil težavno faro, pa se ga ljudje še danes spominjajo in še zdaj znajo peti njegove pesmi. Nad 32 let pa je bil ljubezniv pastir obsežni sevniški župniji, kjer je neumorno deloval, dokler ni skoraj popolnoma omagal. Pokojnino je užival samo dobro leto pri šolskih sestrah v Slov. Bistrici. Božji pevec je utihnil 11. dec. 1939. in je šel za muzikantom sv. Frančiškom, katerega zvest sin je bil v njegovem tretjem redu. Počivaj sladko!

† **Dekan Anton Skubic.** Na predvečer praznika sv. Treh Kraljev je nenadoma dotrpelo srce, nadvse delavnega in priljubljenega dekana v Ribnici na Dolenjskem, g. Antona Skubica. Nad 25 let je deloval v Ribnici. Odlikovala ga je bistroumnost in modra prevdarnost. Bil je eden najboljših cerkvenih govornikov v škofiji. Ljubezniv pastir duš neumoren kulturno-gospodarski delavec. Poleg tega je bil marljiv zgodovinar. Zbral je gradiva za velikanske knjige. Poleg vse svoje veličine pa je bil ponižen, skromen sin sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Pokojni g. dekan je bil rojen 24. marca 1876. v Lipog'avi. V mašnika je bil posvečen leta 1900. Kaplanoval je v Rovtahu, v Cerknici in Ribnici. Kratek časa je bil župnik na Jesenicah. Leta 1914., pa je prišel

nazaj v Ribnico za župnika in dekana, kjer je ostal do smrti. Naj v miru počiva!

Družba za širjenje vere je izdala »Misijonski molitvenik« z namenom, da pride kolikor mogoče vsem vernikom v roke. Izvod stane 10 din. Naroča se lahko pri Misijonski pisarni v Ljubljani, Semeniška ulica 2., števil. ček. rač. 16.629. Dobi se pa tudi pri vseh župnih uradih in v knjigarnah.

DAROVI

Darovi za tiskarno: Po 121 din: župni urad - Mozirje - M. Nazaret; po 120 din: škofjeloški naročniki Cvetja; po 100 din: Neimenovana, Branicej Marija in Verber Amalija; po 96 din: Češnovar Franja; po 85 din: Neimenovana po p. Angeliku; po 84 din: župni urad Cerknica; po 65 din: Struod Marija; po 60 din: Strith Fani; po 50 din: Neimenovana, Kovač Ana, Kapucinski samostan Celje; po 45 din: Prašnikar Margareta; po 40 din: župni urad št. Vid pri Stični; po 35 din: Turk Marija, Lah Neža; po 30 din: Dimec Ana, Šebat Jerica, Grdina Ana; po 29 din: Kepec Amalija; po 25 din: Keuk Jerica, Verne Dora, Hafner Apolonija; po 20 din: Slana Katarina, Grebenc Terezija, Pečan Franciška, Divjak Marija, Centrih Franciška, Hananšek Ivana, Bister Franciška, Veber Nežka, Neimenovana, Freiberg Franc, Istenič Marija, Osel Marija; po 18 din: Naročniki Cvetja »šiška«; po 16 din: Schiffrer Franja; po 15 din: Koren Marija, Battelino Marija, Jerman R., Neimenovani, Čemažar Jedert, Kočar Jožefa, Zupan Nežka, Rant Marija, Pečan Marija, Stare Jožefa, Sever Marija, Vrhovec Marija; po 13 din: Matok - šmole - Levstik, Ravnika Marija; po 11 din: Stvarnik Marija; po 10 din: Jug Marija, Nagode Nežka, Dobravec Matilda, Mavrovič Jožefa, Gole Elizabeta, Sedej Marija, Neimenovana, Romih Marija, Groznik Franciška, Kobilica Julijana, Jaklič Ivana, Vzina Marija, Sotlar Urša, Jeretina Antonija, župni urad Radeče pri Zidanem mostu, Kern Marija, Melovuh Ivana, Kalan Marija, Ambrožič Marija, Slokar Amalija, Fortuna Marija, Neimenovana, Žitko Marija, Kranjc Jožefa, Neimenovana, Burger Marija, Čebašek Ivana, Milač Marija; po 8.50 din: Hörl Franciška; po 7 din: župni urad - Sevnica - Sv. Lenart, Hafner Marija, župni urad Sv. Peter v Sav. dol., Švajger Franciška, Pehaček Marija, Dolenc Ivana, Zupanc Rezika, Bugar Ivana; po 5 din: Meško Fr., Volovšek Marija, šolske sestre Velika Loka, Pirc Marija, Mastnak Helena, Valentinčič Marija, Kržišnik Marija, Demšar Jerica, Neimenovana, Kovačič Lucija, Rozina Marija, Kožar Marija, Jerala Marija, Janežič Marija, Jakopič Marija, Hrastov Kati, Škobina Marija, Košir Ljudmila, Dežman Marija, Bartol Ivanka, Kastelic Franc, Kolbezen Leopold, Kreiner Helena, Brus Karolina, Krivec Marija, Zupanc Ana, Koščak Zofija, Rašp Ivanka, Ravnika Marija, Aleš Ivana, Jurjek Ivana, Dolenc Joška, Sušnik Ivan, Rihteršič Franciška, Završan Terezija, Podbevšek Ana, Slapničar Ana, Božjak Pavla, Zimrl Angela, Mastnak Franc, Škrbec Jožefa, Rus Franciška, Rant Marija, Vidmar Olga, Pulk Marija, Štukelj Franciška, Venko Elizabeta, Paper Marija, Zorko Marija, Naglič Magdalena, Sešek Janez, Strajnal Matilda, Hribernik Julijana, Rošer Marija, Snedic Mana, Colnar Ana, Kajbič Terezija, Jazbec Jožefa, Breznik Marija, Kastelic Ana, Rečnik Elizabeta, Jezernik Katarina, Skurč Ana, Raspet Marija, Knetič Marija, Zaplotnik Marija, Mesar Elizabeta, Odovič Franciška, Krigl Franja, Žnidar Marija, Rihtar Ivanka, Matoz Marija, Zupančič Ana, Grajnar Rozi, Podjaveršek Nežka, Klšek Jožefa, Rovnan Franciška, Cizel Marija, Zajc Blažica, Cvek Marija, Kajdič Franciška, Harmel Sofije, Gadnov Franciška, Zupan Helena, Brus Pavla, Vrbjak Jožef, Koechler Lina, Ojsteršek Marija, Grčar Franciška, Omejc Franciška, Kretovil Agnez, Rozman Franciška, Jerman Pavla, Klemen Ivana, Povelovšek Marija, Zar Apolonija, Čerin Marija, Papež Marija, Metlikovič Mara, Bahar Marija, Hrovat Jožefa, Gruber Pavel, Spec Jožefa, Šober Marija, Vidmar Ana, Jeler Marija, Goričan Marija, Pavločič Franciška, Kržič Jerica, Hvalica Katarina, Černe Franciška, Zorc Terezija, Rems Ivanka, Fojkar Ivana, Simončič Ivanka, Ražek Katarina, Bitenc Ana, Gregorač Marija, Hrga Terezija, Mrzlikar Marija, Škrabec Nežka, Lončar Franc, Kristan Ana, Košuta Ana, Cizel Marija, Vodusek Ana, Vertot Franciška, Jarc Marija, Medved Franciška, Novak Minka, Blažič Marijana; po 4 din: Torin Marija, Strajnar Franciška, Neimenovana, Ula Ivana, Pogačnik Jožefa; po 3 din: Budna Anton, Zakrajšek Francka, Komaver, Ziberl Pavla, Skale Marija, Robič Roza, Voliko Ana, Grom Ivanka, Kobilica Marija, Pukšič Alojz, Sadar Marija, Sešek Helena, Gorše Marija, Nagode Marija; po 2 din: Vogrinec Marija, Neimenovana, Širal Marija, Premk Julka, Jereb Marija, Ferfolja Marija, Kastelic Ljudmila, Medija Franciška, Družina Hvastija, Skrlep Albina, Maurer Emilija, Zigmund Terezija, Pečenko Ivanka, Čemozar Ivanka, Kastelic Franciška, Šolar Marija, Dobrenc Ana, Virent Franciška, Gerl Ivana, Kolenc Marija, Podgoršek Marija, Skorja Franciška, Mlakar Pavla, Jager Iva, Neimenovana, Dobnikar Marija, Praprotnik Francka, Semrl Katarina, Torman Marija, Prosenc Marija, Barle Francka, Pivš Marija, Lelnikar Ivana, Novak Franciška, Merjasec Johana.

Za frančiškanske misijone: Po 442 din: župni urad Sv. Franciška v šiški; po 312 din: III. red Nova Stifita - Sodražica; po 250 din: Janežič Jožefa; po 240 din: Frančiškanski samostan Sv. Trojica; po 122 din: Papež Marija; po 100 din: Neimenovana po p. Angeliku; po 40 din: Dimec Ana; po 34 din: Skale Marija; po 25 din: Lunder Franja; po 20 din: Slana Katarina, Struod Marija, Mršnik Marija, Pečan Franciška, Lipušček Katarina, Gestrin Franc, Gestrin Ivanka, Strith Fani, Povše Pavla, Simičič

Pavla; po 15 din: Pečan Marjanca, Neimenovana; po 12 din: Konstantini Marija; po 10 din: Neimenovana, Sfiligoj Ivana, Šebat Jerica, Pavlovec Marija, Neimenovana, Medija Frančiška, Spec Jožefa, Neimenovana; po 8 din: Smrkle Marija, Fortuna Marija; po 6 din: Voliko Ana; po 5 din: Lauš Ivana; Ljudska šola v Sp. šiški je darovala več rabljenih znamk in staniol.

Za Armado sv. Križa: Po 410 din: Kukovica Terezija; po 20 din: Gestrin Franc; po 10 din: Žubi Ana, Medija Frančiška, Grom Franja; po 5 din: Neimenovana, Jaklič Ivan; po 4 din: Neimenovana, Belar Ivana.

Za kruh sv. Antona: Po 10 din: Kolar Terezija, Neimenovana; po 5 din: Avsec Ivan; po 3 din: Neimenovana.

Za večno luč: Po 40 din: Znidarič Ivanka; Po 20 din: Rovšnik Jurij, Kocbek Marija; po 16 din: Zakšek Franca; po 10 din: G. Kotnik, Neimenovana po fr. Petru.

Za mašno zvezo: Po 20 din: Planko Alojzij.

Za III. red: Po 50 din: Neimenovana, uboga vdova; po 20 din: Planko Alojzija.

Novi naročniki: Peterlin Marija, Pogačnik Jožefa, dr. Arnejc Janko, Gašperlin Ivana, Šulm Marija, Oman Marija, Mlakar Jakob, Gregorič Terezija, Znidarič Jera, Ovsec Marija, Falež Barbara, Burgar Ivana, Jeke Terezija, Mencinger Ana, Breznik Marija, Smrkalj Rozalija, Bele Marija, Gosp. šola čč. šol. sester Marijanišče - Ljubljana, Rečnik Marija, Strah Jožef, Novak Marija, Pušnik Fr. Fabijan, Sonc Silvestra, Goričan Marija, Jare Frančiška, Kveder Marija, Begler dr. Vendo, Suhodole Marijana, Pintar Mihael, Simončič Ivanka, Veis Marija, Femec Frančiška, Dolinar Ivanka, Jesih Jožefa, Zorko Marija, Peternel Marijana, Serajnik Zdenka, Kolar Terezija, Juren Frančiška, Štrancar Ing., Petrič Ana, Hriberšek Ivana, Mavrel Marija, Odar Uršula, Borc Franc, Jeločnik Avgust, Jeločnik Helena, Jere Alojzija, Levč Antonija, Hrastelj Marija, dr. Elči Kramberger, Kurnik Marija, Sadr Ivana, Knific Ana, Čarman Marija, Blažič Marijana.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.